

Somogyi László

Fogságban is szabadon

Budapest, 2014

Az igehirdetések elhangzottak
a Budapest-Pasarét Református Egyházközség
evangélizációs hetén,
2014. szeptember 22-27.

1026 Budapest, Torockó tér 1.
Telefon/FAX: +36 (1) 356 40 19
Weblap: refpasaret.hu
E-mail: gyulekezet@refpasaret.hu

Tartalom

1. Csak Ő tud mindent a múltadról	5
(ApCsel 26,9-11)	
2. Csak Ő tud mindent a jelenedről.....	13
(ApCsel 26,12-16)	
3. Csak Ő tud mindent a jövődről	22
(ApCsel 26,16-18)	
4. Csak Ő tud mindent a fájdalmaidról	30
(ApCsel 26,19-24)	
5. Csak Ő tud mindent az örömeidről	41
(ApCsel 26,25-31)	
6. Csak Ő tud mindent az örökségedről	51
(ApCsel 26,28-29)	

* * *

A Bp.-Pasaréti Ref. Egyh. rendszeres alkalmai	61
Könyvajánlat	62

Az evangélizációs hét éneke
a Csillag, csillag... gyülekezeti énekeskönyvből

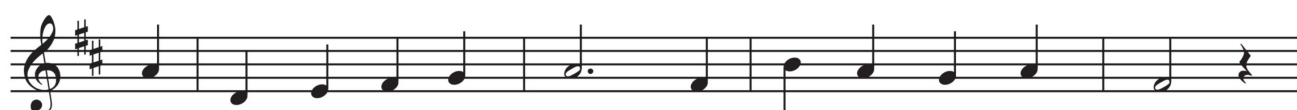
671

Od'adtam életem

🎵 Havergal, Frances R. (1836-1879)

🎵 Hopkins, Edward J. (1818-1901)

🎵 Thaly Loránt (1874-1940)

Od' - ad - tam é - le - tem, Ki - on - tám vé - rem én,

Is - tent bé - kí - te - ni Ja - vad - ra ezt te - kém,

Od' - ad - tam é - le - tem, Mit adsz te én - ne - kem?

2. Örök fényből jövök,
Elhagyva trónomat,
Mint szolga szenvedék
Gúny s megvetés alatt.
Mind érted tettem ezt,
S te értem mit teszel?

3. Hordoztam a tövist,
Kín s gondnak martalék,
Kiittam a kehelyt,
Halálig hű valék.
Teérted tűrtem el,
Mit túrsz te értem el?

4. Nos, felkínálva ma
Bűnid bocsánatát,
Üdvöt s békét neked
Örök kegyelmem ád.
Mindezt adom neked:
Add nékem szívedet!

1. Csak Ő tud mindent a múltadról

Alapige: ApCsel 26,9-11

Én egykor elhatároztam magamban, hogy mindent meg kell tennem a názáreti Jézus neve ellen. Meg is tettem ezt Jeruzsálemben, és a főpapoktól kapott felhatalmazás alapján a szentek közül sokat börtönbe vetettem. Amikor pedig megölték őket, én is ellenük szavaztam. A zsinagógákban mindenfelé gyakran büntetéssel kényszerítettem őket káromlásra, sőt ellenük való féktelen őrvongásban egészen az idegen városokig üldöztem őket.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, köszönjük, hogy összegyűjtöttél minket ide. Köszönjük, hogy szavad, üzeneted van számunkra. Köszönjük, hogy a te szavad teremtő szó volt, és az marad mindörökre.

Ezért kérünk, jöjj el közénk, a te Lelked juttassa el az üzenetet a szívünk mélyére. Sokfelől jöttünk, sokfélék vagyunk, de jó tudni, hogy te ismersz. Pontosan tudod, hogy kiben, milyen gondolatok kavarnak, akár most is.

Köszönjük, Urunk, hogy nincs olyan bűn, nincs olyan tehertétel, nincs olyan sötétség, amelyet kegyelmeddel meg ne tudnál tisztítani, meg ne tudnál bocsátani.

Urunk, hadd higgyük el a hihetlent, hogy a hatalmas, örökkévaló Isten szóba áll a porszem emberrel, velünk.

Hálát adunk ezért az estéért, és kérünk, hogy egész héten adj nekünk találkozást önmagaddal. Nincs szükségünk emberi okoskodásra, bölcselkedésre, de annál inkább arra, hogy te szólíts meg, újíts meg — ahogy énekeltük is.

Kérünk, légy itt közöttünk, és az elkészített üzenettel újítsd meg valamennyiünk életét. Az Úr Jézus nevében kérjük, hogy hallgass meg minket.

Ámen.

Igehirdetés

Ez a hét, ez az este először is azoknak készült, akik keresik Istent. De azoknak is, akik már vele járhatnak, hogy megerősödjenek ebben a bizonyosságukban. Hadd hirdessem azt a meggyőződésünket, hogy mindenki jó helyen van itt, amikor ezt az órát ideszánta, mert nem emberi szavakat keresünk, nem emberi bölcsességet hirdetünk. Nem mi akarunk meggyőzni bárkit is.

Az is jó helyen van, aki kétségek között jött. Akit esetleg úgy tuszkoltak ide, vagy cibáltak. Jó helyen van az is, akinek kimondottan kételkedő gondolatai vannak, vagy ellenséges netán, csak nem akarta megbántani barátját, rokonát, ezért mégis eljött.

Egy olyan embernek a megtéréséről olvastunk, aki mindent megtett a názáreti Jézus neve ellen, aztán Isten legáldottabb apostola, prófétája, Jézus Krisztus áldott tanítványa lett.

Ennek a Saulnak, későbbi Pálnak, az életén át keressük most a titkot, a választ a kérdésekre, hogyan tud itt a kihallgatásán ilyen bátran, ilyen szabadon, ilyen határozottan beszélni a meggyőződéséről. Fogságban van, mégis úgy tűnik, ő a legszabadabb ember ebben a teremben. Hogyan jutott el ide az, aki tele volt gyűlölettel korábban a názáreti Jézus Krisztus iránt? Mi volt az életének a titka?

Kérdés, hogy a ma esténk címe — talán mindenki olvasta vagy hallotta már —, hogyan érint titeket, testvéreim, hogy tudniillik csak egy valaki tud mindent a múltadról! Ez felzaklat, vagy esetleg megnyugtatólag hat rád? Bizonyára meglepődnél, ha kiderülne, hogy egy mai eszköz segítségével (pl. okostelefon) valaki megmutatná: mindent dokumentált, amit eddig beszéltél, írtál, fényképeztél, videó- vagy hangfelvételt készítettél! Ilyen helyzetben jó lenne tudni: tényleg csak egy valaki tud mindent rólad?

Hadd hirdessem, hogy olyan valakiről van itt szó most közöttünk, és olyan valaki változtatta meg a társuszi Saul életét, aki valóban mindent tudott róla, és aki valóban mindent tud rólad! De mindent csak Ő tud a múltadról. Itt van ez az ember, akiről látjuk, milyen szabadon, milyen magabiztosan és örömmel beszél kihallgatói előtt. Ez az ember úgy jutott el ehhez a szabadsághoz, hogy szembenézett a múltjával, a múltjának valóságával.

Időben Néró császár uralkodásának első éveiben járunk Palesztinában. Ez a Cézárea, ahol a helytartónak a palotája volt, a Földközi-tenger partján található kikötőváros. II. Heródes Agrippa király tulajdonképpen látogatóba érkezik. Köszönti az új helytartót, Fesztuszt, de egyben ezt az alkalmat kihasználják arra, hogy az immár két éve fogságban tartott Pál apostolt kihallgassák. S Pál valóban megszólal, de amikor beszélni kezd, nem védőbeszéd kerekedik, hanem evangelizáció. Egyszer csak kiderül, hogy egészen más vonalon fúzi fel a gondolatait, mint ahogy várnák. Sőt, ami mai esténk talán legmeglepőbb üzenete: Pál sokkal inkább elítéli önmagát, mint a vádlói! Úgy áll előttük bilincsben is, mint aki sokkal szabadabb a többieknél, és nem azzal foglalkozik, ami körül a vádlók gondolata kering, hanem elkezd vádolni tulajdonképpen önmagát. Elkezd egészen őszintén beszélni a múltjáról.

Egyébként, hogy értsük a szituációt, annak idején a zsidó főpapok felbujtására egy bizonyos Tertullus nevű ügyvéd állította fel a vádat, amit így foglalhatnánk össze: Ez az ember a zsidók között világszerte lázadást szít az államhatalom ellen; ő a názáreti szekta, azaz a keresztyének felbujtója; illetve bűnös a templom megszenteltségének kísérletében. Mindezzel a kor szokása szerint világi bíróság kell, hogy foglalkozzék.

Két éve van már fogságban, amikor most a helytartó-váltás után Fesztusz előtt védekezhet, illetve jelen van még az említett király és annak nőtestvére, akivel a kortársak szerint vérfertőzésben élt. A kihallgatás tehát erkölcsileg mélyponton álló előkelőségek előtt folyt.

Amikor Pál beszélni kezd, szinte egy szót sem ejt arról, amivel vádolják. A saját valóságos nyomorúságáról kezd el vallani. Azt látjuk, hogy egészen más módon fejt fel a múltját. Nem érdekli, mivel vádolják, hanem ezt mondja: Egykor ez és ez voltam. Ki voltam? Mi a valóság? Mindent elkövettem ama názáreti ellen! Követői közül sokakat börtönbe juttattam, kivégzésüket támogattam, erőszakkal kényszerítettem őket káromlásra. Ki voltam? Olyan valaki, aki mindent megtettem a názáreti Jézus ellen. És közben rendes, tisztességes, vallásos emberként éltem!

Itt érint a történet különösen is olyanokat, — minket —, akik talán már évek, évtizedek óta járunk valahol templomba. Mert ez a derék, tárzuszi ember nem úgy volt Jézus gyűlölője, hogy közben ne hitt volna az élő, teremtő Istenben! Úgy volt Jézus ellensége, hogy szent meggyőződéssel hitt Isten létében, hatalmában, kormányzói, uralkodói voltában.

Nehéz kérdés: Létezhet ilyen ma is közöttünk? Bizony, hallottam már olyan megnyilatkozást, amikor valaki őszintén elmondta: „Én Istenben hiszek, de ezzel a Jézussal nem tudok mit kezdeni!” Lehet, hogy itt is van közöttünk valaki, valakik, akik így érzik, így látják.

Ezen az estén különös ajándéka lesz Istennek, ha egyikünk-másikunk ki meri mondani, hogy van bennem egy mély ellenállás — lehet, hogy gyűlölet? — Jézus Krisztussal szemben. Egy mély, kibékíthetetlen ellentét. A Jóistent szeretem, a Jóistenről szívesen hallok. De ki ez a Jézus, aki fel akarja forgatni az életemet? A távoli Jóistennel jól megvagyunk, de ez a közellévő, ez az emberré lévő, ez az engem szívem mélyén megszólító Jézus kicsoda? „Ki vagy te, Uram? — Én vagyok Jézus, akit te üldözöl!”

Igazi megtérés, valódi hitre jutás valahol ott kezdődik, vagy ott válik a dolog egészen komollyá és élessé, amikor az emberi szív kezdi belátni: én Jézussal nem tudok mit kezdeni! Én Jézussal szemben ellenálló, közömbös, vagy direkt lázadó vagyok!

Pál, amikor ezt átéli a damaszkuszi úton, akkor rádöbben, hogy ez sokkal fontosabb kérdés mindennél. A tárgyalása nem érdekli őt. Mondhatják őt terroristának, templomgyaláznak, vagy bárminek. Minden eltörpül. Kikiálthatják róla, hogy meg akarja dönteni a római uralmat Palesztinában, bármivel vádolhatják, nem érdekli... Mert már magára nézve tud egy olyan vádat, ami mindennél nyomósabb és mindent meghatározó.

Egyszer valaki hallgatta egy ismerősének a kritikáját, a vádjait, amint úgy őszintén elmondta: Ilyen meg ilyen vagy, most már el kell, hogy mondjam! Véghallgatta, aztán csendesen így szólt: Te csak ennyi rosszat tudsz mondani rólam? Én sokkal többet tudnék!

Egy valaki mindent tud rólunk. A múltadról is mindent. Az a kérdés ma este, hogy enged-e, hogy szembesítsen, mert így szeretne gyógyítani, így szeret-

ne továbbsegíteni. Mert nem az a célja, hogy belekeseredj, és abban maradj. Nem az a célja sohasem, hogy befeketítsen. Egyébként sem lehet engem befeketíteni, hiszen ha látom a saját szívem sötétségét, akkor ennél már nem lehet sötétebb dolgokat mondani rólam.

Pál szabadságának, erejének titka, hogy ilyen bátran — ott a fogságban is szabadon — kiáll és megvallja hitét: Szembenézett a múltjával, és nem azzal foglalkozott, hogy ki mit mond, mit gondolnak a szomszédok, a munkatársak, vagy akár a családtagok. Te tudod-e, hogy mi az életed nyomorúsága? Te szembenéz-tél-e már ezzel? Akár így, ahogy ő annak idején, hogy megszólít Jézus és ki-mondja: „Én vagyok Jézus, akit te üldözöl.” Most szelíden megkérdi tőled is: meddig akarod üldözni Jézust? Meddig akarod úzni az életedből, kiszorítani? Meddig akarod, hogy ne határozhassa meg a te szíved indulatait? Meddig állsz ellen? Meddig mondogatod: mások igen, azok vétkesek ebben meg abban. Mások lehet, hogy Jézussal szemben is ellenségesek, de én... Én vallásos családban nőttem fel. Édesapám lelkipásztor volt...

S mégis meg kell látni, mint ahogy nekem is megmutatta már az Úr, és néha újra rádöbrent, hogy minden egyes engedetlen lépésnél, amikor nem az Ő akarata szerint cselekszem, akkor szavak nélkül ugyanezt mondom ki: Uram, menj el! Uram, én kiűzlek, kiüldözlek az életemből. Nem kellesz te ide!

De Pál végül megáll. Megáll, és enged a szónak. Szembenéz vele: igen, ő Jézus üldözője, a tanítványainak megkínzója és bebörtönzője. És erről beszél itt Fesztusz és Agrippa előtt is. Bármit gondoljanak, az összes többi kritika és vád eltörpül, mert Pál szíve felszabadul. Az igazsággal kellett szembenéznie, és szembe is nézett vele.

Ha bűneinkre nézve az igazsággal szembenézünk, az tényleg felszabadít. Tudjátok miért? Mert ha te meglátod, és én meglátom, hogy mennyi nyomorúság van a szívemben, akkor ennél több rosszat már senki nem tud mondani! Egy sereg dolgot csak te éltél át, egy sereg dolgot csak te tudsz, csak te láttad, csak te gondoltad, csak te mulasztottad el. Soha senki nem fogja felhozni, mert észre sem vette. Az Úr igen. Ő látta. — S mégis: Pállá tette ezt az embert. Apostollá, küldötté, a fogságban is szabad emberré. Olyanná, akinek az élete sugárzott. Olyanná, aki szabadabb volt, mint az összes őt körülvevő hatalmasság és gazdag előkelőség. Azért volt szabadabb, mert Isten előtt szembenézett a múltjával.

Nemrég láttam egy keresztyén filmet. Talán szabad megemlíteni, hozzátéve, hogy természetesen a filmek közel sem úgy kezelendők, mint a Szentírás. De néha egy-egy gondolatot, egy-egy bibliai üzenetet egészen jól megjelenítenek. Ennek a filmnek az a címe: Isten nem halott. (a www.albaref.hu honlapon megtekinthető) Egy egyetemi tanár szellemi párbajra hívja ki egyik első éves keresztyén hallgatóját. A tanár ateista, és minden diákjával alá akarja íratni az előadóteremben, hogy Isten halott. Ez a fiú azonban nem akarja aláírni. — Nem mondom el a történetet, mert nem akarom a film poénját ellőni. De megemlítem, hogy megrázó, amikor a film végére kiderül, miért ilyen kőkemény ez az egyetemi tanár. Miért ateista? Meg van rá az oka a szíve mélyén, amit nem akart

kimondani, de aztán mégis kifakad belőle. A végén van egy nagyon megrázó, de az örökkévalóság fényében pozitív csattanója a történetnek.

Mi volt a másik titka Pál apostolnak? Hogyan állhatott — ott a fogságban — ilyen szabadon a kihallgatói előtt? Mert nemcsak a múltjával nézett szembe, hanem szembenézett magával az Úr Jézus Krisztussal! Ha az ember megérti azt, hogy mit jelent Jézus Krisztus üzenete, személyes szava őhozzá, ott kezdődik az igazi megújulás. Hadd idézzek egy kedves verset, Füle Lajos testvérünk írta. Csak néhány sorát:

Ha ezt megérted, szebb lesz a világ,
És gazdagabb lesz számodra az élet.
Titok se fáraszt, és kétség se bánt,
Mindent megértesz, ha ezt megérted.
Akkor leroskad benned a miért...
Elcsendesülnek lázas keresések.
Amennyit hiszel, annyi a tiéd.
Mindent megértesz, ha ezt megérted.

Pál megérti, hogy azzal a Jézussal néz most szembe, az a Jézus Krisztus néz rá ott a Damaszkuszi úton, aki az életét nyitott könyvként ismeri. Aki előtt nincsenek titkai. Szándékait, gyűlöletét és minden indulatát jól ismeri. Nincs cselekedeti és nincs mulasztási bűne, ami szent tekintete előtt rejtve volna. Nincs köztörvényes és nincs vallásos vétke, ami észrevétlen volna Jézus Krisztus előtt. S mégis, ez a Jézus el nem taszítja, hanem mély szeretettel és mély odaadással fordul felé. Olyan egyértelművé teszi, hogy nem haragszik, hogy nem ítélni jött, hanem gyógyítani, hogy nem elkeseríteni, hanem megbátorítani, nem leállítani, hanem elindítani jött Sault, azért hogy Pál apostol legyen belőle!

A találkozás pillanatában, amikor fölneéz Jézusra, s hallja az Ő mindeneknél és mindenkinél szeretetteljesebb hangját, akkor adja meg Pál magát. Ez fontos üzenet számunkra, mert önmagában a bűnt meglátni kevés. Önmagában odáig eljutni kevés, hogy már esetleg marcangolom is magam, s valóban szembenéztem azzal, hogy ha van igazságos ítélet, akkor én csak elveszhetek. Ha idáig jutok, netán végképp belekeseredem. De Pál felnézhetett Jézusra, és amikor később visszatekint erre a találkozásra, az életére, akkor már így fogalmaz, és ez sugárzik át ott a tárgyaláson és az egész életén: „Kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uramnak ismeretének páratlan nagyságáért. Őérte kárba veszni hagytam, és szemétnek ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem.” (Fil 3,7-8)

Pálra olyan benyomást tett ez a lehajló szeretet, amellyel őt Jézus a porból felemelte, hogy ez a találkozás életre szóló döntéssé érlelődött benne. Aki mindent látott, mindent hallott és mégis magához ölelte, azt csak imádni lehet! Ezt a Jézust csak imádnia szabad. Aki a féktelen őrzöngőt — Pál így jellemzi önmagát a helytartó és király előtt — szelíden szólítja, annak szíve átadásával kell válaszolnia!

Nem tudom, kik vagytok itt, kedves testvéreim. Érdeklődök, Istent keresők, régóta az Úrral járók? Láttátok-e már Jézus arcát? Ne képekre gondoljatok, ne is arcvonásokra. Gondoljatok gesztusokra, halk és szelíd szóra, ígére, Bibliára,

igehirdetésre, amelyekkel évek óta szölongat benneteket. Titeket, téged, akinek a múltját tökéletesen ismeri. Szólított, amikor felálltál a műtőasztalról, amikor elsuhan előtted egy száguldó autó, amikor mérget nyeltél és rád mégsem hatott, amikor magányodban váratlan segítőt parancsolt, amikor minden összeomlani látszott, és mégis minden helyére került csak úgy magától, ahogy Reményik Sándor vall erről, — mert ez a „magától”, ez a kegyelem.

Pál így ír erről: „Vagy megveted jóságának, elnézésének és türelmének gazdagságát, és nem veszed tudomásul, hogy téged az Isten jósága megtérésre ösztönöz?” (Róm 2,4) Szölongat teremtő, vigasztaló szavával, hogy hitre juss, mert fáj a bizalmatlanságod. S téged is fáraszt, hogy magad akarod megoldani az életedet.

De gondold végig, testvér, ezen az estén és ezen a héten, miért állsz ellen, miért nem adod fel végre. Nem volna jobb vele, mint nélküle? Nem volna sokkal jobb vele, mint ellene? Ismersz még egyetlen egyet, aki önmagánál is jobban szeret, aki tisztán látja önző, parázna, magad körül forgó életedet, és mégis így szól: Meghalok érte! — Ez többféleképpen is érhető: Egészen komolyan, ahogy Jézus meghozta a döntést, — de ez lehet akár két egymást nagyon szerető ember vallomása is: Meghalok érte, mert úgy szeretem!

Így szólít téged is ama Názáreti. Így szólít az, aki mindent tud a múltadról. Meghallod, vagy elengeded? Megragadod, vagy hagyod, hogy tovább menjen, és ki tudja, mikor és hol lesz még alkalom arra, hogy szólíthasson téged. Ma feléd fordul, téged szólít csendesen. „Ezt mondja az Úr, a te Megváltód: Én az Úr vagyok a te Istened, arra tanítalak, ami javadra válik, azon az úton vezetlek, amelyen járnod kell.” — olvassuk az Ézsaiás 48-ban.

Hadd idézzek egy énekeskönyvi verset, a 270. dicséretet:

Légy csendes szívvel és békével

Életednek Istenében!

Ő bír örömmel bőségével,

Véle boldogulsz mindenben.

Ő kútfőd és Ő fényes napod,

Őtőle jön minden vígságod:

Légy csendes szívvel!

Végül még Pál szabadságának harmadik forrásáról is hadd szóljon az ige. Pál ebben a találkozásban, amiről itt most vall kihallgatói előtt, elismerte, hogy legfőbb jótevője ellen hadakozott. Ezt így fejezi ki: azok ellen őrvjngtem, akiket ma szenteknek nevezek. A 10. versben olvastuk: „A szenteket üldöztem.” Vagyis: Egész korábbi élete az ellen irányult, aki szentté tudta volna tenni! Mit nem adott volna azért, mint jó farizeus, ha valaki nyilvánosan is kimondja: Íme egy igazi hívő ember, íme egy szent! Hiszen ők akár a lakott földet is körbejárták volna, csakhogy néhány embert a maguk hitére térítsenek. Mennyi mindent próbáltak böjtöléssel, adakozással, kegyes étellel igazolni, és várták, hogy valaki ismerje már el: Milyen komoly, vallásos, hívő emberek vagytok! S most Pál rádöbben: Én az ellen hadakozom évek óta, aki engem szentté tudott volna nyilvánítani! Ő egyedül!

Szettek akartak lenni, mint farizeusok, de a maguk erejéből. Küzdöttek, harcoltak, áldozatot hoztak, s maguk sem vették észre, hogy nagy akarásuk rab-szolgáivá lettek. Megtérése után viszont felszabadult szívvel és boldog örömmel írja: „Ezért tehát nem azé, aki akarja, és nem is azé, aki fut, hanem a könyörül-ő Istené.” — tudniillik az üdvösség odaítélésének a joga, és a szentté avatás ki-váltása. (Róm 9,16) Mert ki a szent? Akit Jézus Krisztus megváltott és az Atya gyermekévé fogadott. Szent annyit tesz: Istené.

Pál pedig a megtérése előtt épp az ellen hadakozott, aki egyedül tenni tud az ő szentségéért. Akinek áldozata az egyetlen fizetési mód azért, hogy valaki Istené lehessen. „Mert nincsen üdvösség senki másban, nem is adatott az em-bereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk.” — mondja Péter apostol a Cselekedetek Könyve 4. részében. Rómaiaknak, zsidóknak, vezetők-nek, egyszerű embereknek mind szembesülnie kell ott Cézáreában, akik hall-gatják Pált, hogy az a szent, vagyis az élő Isten előtt csak az állhat meg, aki a ná-záreti Jézus Krisztusé. „Senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam.” — mondja Jézus. (Jn 14,6)

Legfőbb és egyetlen jótévőnk Ő, a Názáreti, aki ellen lázad a világ, dühöng és mégis tehetetlen a Sátán. S aki ellen, akár öntudatlanul is valamennyien lá-zadunk. Tudjátok miért? Mert megaláz és térdre kényszerít minket a szentsé-günk módja, vagyis ahogy minket szentté kíván nyilvánítani. Ugyanis egyetlen egy fizetség adatott ezért, amely felülírhatatlan, kipótolhatatlan és helyette-síthetetlen: ez Jézus drága vére. Csak Ő fizethetett érte, s meg is adta az árát az utolsó fillérig. Nem tehetsz hozzá semmit. A szentséget vagy hittel elfoga-dod, hogy Krisztusért Istené lehetett az életed, — vagy örökre elmulasztod. Egyetlen jótévő van, aki viszont tökéletes munkát végzett — írja ezt Péter 1. levele 2. része. „Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghal-tunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk. Az Ő sebei által gyógyultatok meg.”

Itt a végén hadd idézzek egy különös párbeszédet. Valaki talán úgy érezhe-ti, hogy egy kicsit teátrális. Nem tudom, ki írta, de mégis azt gondolom, hogy alapvetően megragad egy fontos igazságot. Elmondja, mi az ára annak, hogy te meg én, nyomorult bűnös emberek szentté lehetünk, az Istenéi örökre.

„Egy nap a Sátán és Jézus között párbeszéd folyt. A Sátán épp az Éden-kertből jött, és büszkén dicsekedett: Az egész emberiséget a kezeim közé kapar-intottam. Csapdát állítottam nekik olyan csalétekkel, amelynek nem tudnak ellenállni: mind az enyéme. — Mit fogsz csinálni velük? — kérdezte Jézus. — Szórakozni fogok velük. Megtanítom őket, hogyan házasodjanak, és hogyan vál-janak el egymástól. Feldühítem őket, meg arra is megtanítom, hogyan gyűlöl-jék és kínozzák egymást, hogy részegeskedjenek, és kábítózzanak. Arra, hogy fegyvereket és bombákat találjanak fel és öljék egymást. Nagyon fogom élvez-ni. — mondta a Sátán. — És mit csinálsz majd velük, ha elegend lesz a játékból? — Megölöm őket! — felelte a Sátán. — Mennyit kérsz értük? — érdeklődött to-vább Jézus. — Nem kellenek neked azok az emberek, nem jók azok semmire! Megveszed őket, ők pedig csak gyűlölni fognak, leköpnek, megátkoznak és meg-ölnék. Nem kellenek ők neked! — Mennyit kérsz? — kérdezte újból Jézus. A Sá-

tán végignézett Jézuson és megvető gúnnal mondta: A véredet! Az összes könnyedet, az egész életedet. — Jézus így szólt: Megegyeztünk. És kifizette az árat.”

Testvérem, akarsz-e az Övé lenni? Bármilyen értelemben fogságban, de szabadon élni: az Úr szolgájaként, hozzá láncolva, mégis boldog szabadságban. Akarsz-e az Övé lenni itt és most? Csak az Övé? Aki mindent tud a múltadról, és mégis szeret. Szabad vagy, ne védekezz többé! Mondd el neki mindazt, amit a múltadról tudsz, a legféltettebb titkokat is, és kérd a bocsánatát. S kérd, hogy legyen Urad és Istened. Ne félj, nem marad adósod. Nála a legnagyobb és legégetőbb kérdéseidre is vannak hiteles válaszok.

Pál írja a Filippi gyülekezetnek: „Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteket az Ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban.” (4,19) — Úgy legyen! Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, köszönjük, hogy igéd segít a valóságot meglátni önmagunkról is és rólad is. Köszönjük, hogy ez a valóság, ez az igazság felszabadít, megszabadít minket. Te vagy magad az igazság.

Urunk, mi évekig, évtizedekig rejtőzködünk. Mindenki másban látjuk a hibát, és végtelenül megsértődünk, amikor a mi hibáinkat felhánytorgatják mások. Pedig legtöbb rosszat csak mi tudunk mondani önmagunkról. Hadd mondjuk ki: igen, mi arra is készek és képesek vagyunk Urunk, hogy gyűlöljünk téged, hogy megvessünk téged, hogy kiűzzünk az életünkből, hogy kergessünk évekig, évtizedekig. Hogy eltaszítsuk a te ölelő kezedet. Mi képesek vagyunk mindenre, Urunk, mert mérhetetlenül mély a szívünkben a sötétség.

Köszönjük, hogy igéd fénye megvilágosít. Köszönjük, Urunk, hogy ránk is nézel ezen az estén, ahogy Pálra annak idején a damaszkuszi úton. Köszönjük, hogy szól hangodból a jóság. Köszönjük, hogy tekintettedben nincs megvetés, nincs irigység, gőg, fölény, ítélkezés. A te tekintettedben mélységesen mély szeretet található.

Áldunk ezért téged, és kérünk: segíts nekünk lelkiileg meglátni téged, igéd által megragadni ígéretedet, szavadat, hangodat, és engedni annak, amire most indítasz: legyünk őszinték, nézzünk szembe a múltunkkal, nézzünk szembe veled, a te szeretetteddel, és merjük bevallani: az egész eddigi életünk értelmetlen hadakozás volt azért, hogy jobbak legyünk, hogy vallásosak legyünk, hogy szentebbek legyünk egy kicsivel, mint mások. Pedig szent az, aki az Istené. Vagy a tiéd, — vagy nem a tiéd az élet. Ez az igazi nagy kérdés.

Köszönjük, hogy megígérted: aki tehozzád jön, azt te semmiképpen ki nem veted. Így vagyunk most előtted és kérünk: hallgasd meg imádságainkat most is e rövid csendben és majd otthon is. Beszélj velünk a héten tovább, könyörülj rajtunk. Szeretnék azzal a felszabadult örömmel élni a körülményektől teljesen függetlenül, szabadságban járni, ahogy Pál is járhatott annak idején.

Hallgass meg, Urunk, kérünk, és maradj velünk.

Ámen.

2. Csak Ő tud mindent a jelenedről

Alapige: ApCsel 26,12-16

Egyszer éppen ilyen ügyben utaztam a főpapok felhatalmazásával és megbízásával Damaszkusz felé. Dél tájban az úton láttam, ó király, amint a mennyből a nap fényénél is ragyogóbb világosság sugároz körül engem és útitársaimat. Amikor pedig mindnyájan a földre estünk, egy hangot hallottam, amely így szólt hozzám héber nyelven: Saul, Saul, miért üldözöl engem? Nehéz neked az ösztöke ellen rugódoznod. Erre ezt kérdeztem: Ki vagy, Uram? Az Úr pedig így válaszolt: Én vagyok Jézus, akit te üldözöl. De kelj fel és állj a lábadra, mert azért jelentem meg neked, hogy szolgálommá tegyelek, hogy tanúbizonyságot tegyél arról, amiket láttál, és arról, amit ezután fogok neked magamról kijelenteni.

Imádkozzunk!

Azt énekeltük, Urunk, hogy régóta szólsz hozzánk. Te tudod, hogy kinek az életében hogyan és mi módon igaz ez. Vagyunk, akik gyermekségünk óta fogva halljuk a te szavadat, és talán vannak olyanok, akik most először.

Köszönjük, hogy olyan csodálatos a te igéd, hogy univerzális: Tökéletesen meg tud szólítani régen elindult, hitben járó embert, megfáradtat, és téged keresőt is.

Kérjük, hogy így rendeld ki ma is. Téged várunk, Urunk, Édesatyánk. Nem emberi szavakat szeretnénk hallani, hanem a te üzenetedet. Azt a teremtő szót, amely képes volt a világot megalkotni, amely képes bennünk is új látást, új hitet, új reménységet ébreszteni.

Azt a szót várjuk tőled, Urunk, amely egyben tükör is, az igazság tükre, hogy lássuk magunkat és lássunk téged olyannak, amilyen vagy, ahogy megismerhetővé tette magad a kijelentésből, a Bibliából, próféták és apostolok bizonyoság-tételéből.

Kérünk, Urunk, jelenj meg itt középen Szentlelkeddel és munkálkodj hatalmasan. Megvalljuk: sokan tudjuk és komolyan gondoljuk, hogy rád van szükségünk — egyedül rád.

Köszönjük, hogy együtt lehetünk. Köszönjük ezt az ajándékba kapott esti órát, köszönjük, hogy most nem kell semmi mással törődnünk, csak azzal, hogy befogadjuk a hirdetett szót, az élő igét, teremtő szavaidat.

Az Úr Jézusért kérünk, Atyánk, hogy légy itt közöttünk és végezd el mind-
azt, amit el akarsz bennünk végezni.

Ámen.

Igehirdetés

Ezen a héten az Apostolok Cselekedeteiről írott könyvben található törté-
nettel foglalkozunk, annak az üzenetét szeretnénk átgondolni, illetve az az igaz-
ság, hogy nem interaktív ez az alkalom, de hisszük mégis, nem csupán egy em-
bernek a monológja, hanem felülről elkészített üzenet mindaz, ami elhangzik.

* * *

Azokért gyűltünk össze ma és egész héten is, akiknek kérdéseik vannak
a múltjukról, a jelenükről, a jövőjükéről, és keresik: miért is élnek. Hiszük: jó
helyen vannak, jó helyen vagyunk együtt itt. Hiszük: jól tesszük, amikor egy
korabeli sátorponyva-készítő és egyben (a mai meghatározás szerint) vezető ér-
telmiségi életét kutatjuk, akit Saulnak és Pálnak is neveztek. Ezen az élettörté-
neten át keressük a válaszokat kérdéseinkre. Ma a jelenünk, a személyes jele-
nünk meg-értéséről lesz szó.

Különös jelentőségű Pál találkozása Agrippa királlyal, amely találkozásnak
egy részletét ma is felolvastam. Ezért Lukács, a szentíró, nagy részletességgel
számol be róla. II. Heródes Agrippa az utolsó heródiánus király volt Izrael trón-
ján. Székhelye nem Jeruzsálemben volt, hanem az észak-galileai Cézárea Fi-
lippiben. Ez a város nem tévesztendő össze egy másik Cézaréával, a császári
kikötővárossal, a római helytartó székhelyével, ahol Pált fogságban tartották
immár két esztendeje.

A király nőtestvére, Bereniké, messze földön híres szépség volt. Mint özvegy
élt vele együtt — ahogy feltételezték többen, vérfertőzésben. Berenikének állító-
lag később Titusszal, a Jeruzsálemet meghódító római hadvezérrel is volt viszony-
nya. De e két testvér erkölcstelenségéről Lukács nem ad hírt. Pál rejtett erkölcs-
telensége: korábbi Jézus-ellenessége és jelenének valósága sokkal jobban érdeklí
a szentírót. Az, hogyan lehet végzetesen félreértelmezni saját jelenünket, erről
vall ez a néhány mondat, amiről most hallunk. Így látunk bele most Pál apostol
életébe, jelenébe. És látni fogjuk, hogyan lehet ezzel a végzetesen félreértett je-
lennel szembenézni, illetve az ezzel kapcsolatos téveszméinkből kiszabadulni.

Pált a római helytartóság dísztermében látjuk, ahol megadatik neki, hogy
a regnáló vezetők és a felső tízezer képviselői előtt védőbeszédet mondjon. A
zsidó főpapok még az előző helytartó idején megvádolták őt, s a közhatalom már
két éve őrizetben tartja. A vádak lényege röviden, és mai kifejezésekkel élve így
foglalható össze: rendszerellenesség, terrorizmus és vallási felbujtás a jeruzsá-
lemi nagytemplom meggyalázására.

Tegnap, akik itt lehettünk, hallottuk, hogy Pál mindezt tudva, egészen kü-
lönösen idézi fel a múltját. A konkrét vádirattal mitsem törődve, egy még sú-
lyosabb vádat említ és vall meg önmagáról, amely röviden így szólt: Gyűlöltem
a názáreti Jézust!

Ahogy a mai bibliai szakaszban elmeséli a damaszkuszi úton történetet, világossá válik: az Úr Jézussal találkozáskor teljesen átértékeli nemcsak a múltját, hanem a jelenét is, s ezen az estén erre hív most minket is ez az ige.

Fatális tévedésben élt Pál a megtéréséig. Meg volt győződve, ahogy mi is „alapértelmezés szerint” (ezzel a modern kifejezéssel élve), hogy az életet a cselekedetek és a szándékok minősítik. Pál, korábban használt nevén Saul, jót akart. Jó cél lebegett szemei előtt, tehát jó ember volt a saját megítélése szerint. Neki a názáreti Jézust szektavezérként mutatták be, ezért jogos volt a kivégzése, és tévelygő követőinek üldözése és likvidálása is helyénvaló — gondolta akkor Saul-Pál. A szándék nemes, a vallási életet meg kell tisztítani, a nemzetet pedig meg kell védeni a tévtanoktól!

Hogy a végrehajtás során gyűlölet, illetve súlyos atrocitások is előfordulhatnak — ez az élet velejárója. Ki ne hallotta volna még a sokszor idézett megállapítást: a cél szentesíti az eszközt. Sokszor, sokak erre hivatkozva valóban felmentésben részesültek, — leginkább persze a saját lelkiismeretük előtt próbálták mindezt elfogadhatóvá tenni.

Sokan vélik ma is úgy — talán itt is a templomban —, hogy a cselekedetek felmenthetők, a „parancsra tettem” vagy a „mások vittek rossz utakra engem”, védekezések a legkülönbözőbb szituációkban felmentéshez vezethetnek mások, vagy legalább a saját szemeinkben. Pedig Pál jelenét alapvetően nem a cselekedetei, nem is a szándékai jellemezték, hanem a helyzete: az, hogy melyik oldalon áll. Ezért kellett ezt hallania a feltámadott Jézustól: Pál, te engem üldözől! Így kellett meghallania az Úr Jézus halk, szelíd, de határozott hangját.

Nem azzal van a baj, hogy éppen milyen szándékok vezérelnek, nem is azzal, hogy éppen kivel mit cselekszel, hanem hogy rossz oldalon állsz. Ez a te jelened, ez a te állapotod. S a tiéd is, a miénk is egy pontig. Ez a te jelened. De ha ez, — és erre döbbsz rá ezen az estén, — akkor áldjuk az Istent, mert azért szembesít vele, hogy átsegítsen a túloldalra. Azért mutat rá, hogy segítőd, megmentőd legyen!

Sokáig azt hisszük magunkról, úgy jellemezzük a jelenünket, hogy kellene némi korrekció, ezt elismerem, változtatni kellene néhány cselekedetemen, formálni, illetve kordában kellene tartani az indulataimat, de alapvetően rendben vagyok. Vannak jó, sőt nemes céljaim, a cselekedeteim sem rosszabbak az átlagénál, és az odaszántságommal még példa is lehetnék egy-két fásult, elkényelmesedett, csak magára gondoló ember előtt. Talán eszmék is hevítenek. Talán a nemzet sem közönyös fogalom a számomra. Esetleg a kegyességben, a vallásos életemben is van felmutatni való. De vegyük észre, hogy Pál apostolt mindez, amiről most szó volt, a megtérése előtt is jellemezte! Tökéletesen jellemezték ezek a tulajdonságok azt a Pált, aki közben gyűlölte a Názáretit.

A jelene ez volt: gyűlölt. A jelene az volt: a rossz oldalon állt. A Jézus nélküliek oldalán volt jó és lelkes ő, s tette a szerinte való legjobbat. Néha vétett, máskor örült és szomorkodott. Alkotott, tanított, harcolt, másokat is szent buzgalomra sarkallt. S egyszer csak hideg zuhanyként éri a kérdés: Saul, Saul miért üldözöl engem?

Nem tudom, van-e közöttünk, aki rádöbbsent már valamikor az életében, vagy talán most, hogy a rossz oldalon áll. Vagy még mindig a cselekedeteink és a szándékaink javítgatásával bíbelődünk? Vigyázz, mert ezzel el lehet tölteni egy egész életet teljesen értelmetlenül! S valamit minél többet ismétlünk magunknak, annál inkább rabjaivá leszünk. Mert rabság úgy élni, hogy nem ismered a jelened valóságát. Bizony, gondolati rabság ez. Az a megtévesztő benne, hogy hasonlít ahhoz az „enyhébb fogsághoz”, amelyben Pált őrizték. Így olvashatjuk itt a Cselekedetek Könyvében, hogy ez egy enyhébb fogság volt. Ismerősei, barátai rendszeresen látogathatták, beszélgethetett, akár tehetett jót — nem volt folyamatos szenvedésnek kitéve.

Csakhogy a jelenünk tele lehet jócselekedetekkel a rossz oldalon állva is. Saul-Pál Damaszkusz fellé sietve, a „tévtanítók” elnémításáért lihegve, nemzete megtisztításáért és megújulásáért törekedve, egy sereg nemes célért küzdve a rossz oldal harcosa volt! — Ez az akkori jelene. Ez az élete valósága, ezzel kellett szembesülnie.

Vajon jelzi-e már a Lélek, Isten áldott Szentlelke, hogy ez a te jelened is? De hogyan lehet ezzel szembenézni? Ez akár roskasztó, akár kétségbeejtő is lehet. Mert ha igaz, akkor félelmetes! Próbáljunk együtt érezni egy kicsit Pál apostollal ezekben a percekben, amikor szembesül mindazzal, hogy amit eddig tett, az teljes csőd, az homlokegyenest máshova vezet, mint ahogy remélte és ahogy szándékozta.

Micsoda? Amit eddig tettem, értelmetlen volt? — futhatott át a gondolatain. Amiért küzdöttem, az téveszme? Amelyik utat végjártam, az tévút? Nem ez vezet el Istenhez? Nem ez a megbecsülendő, dicsérendő, értelmes élet? — Micsoda megrendülés lehetett ebben a kérdésében: Kicsoda vagy, Uram? — „Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem mehet az Atyához, csakis én általam” — hallotta, vagy talán olvasta később Jézus szavait János bizonyágtétele szerint. (Jn 14,6)

Át lehet ezt élni ép ésszel? Maradhat az ember józan és normális, ha kártyavárként omlik össze az a kép, amit eddig önmagáról hitt és alkotott: Nem a jó, hanem a rossz oldalon állok? Ez lenne a valóság?!

De sok könyvet és tanulmányt vissza kellene vonni, de sok doktori címről le kellene mondani, de sok lopott holmit vissza kellene adni, de sok épületet le kellene bontani, de sok elítéltet fel kellene menteni, ha kiderülne róluk a valóság! Pedig nincs más út, mely békéhez vezet. Békéhez Istennel és békéhez Istentől. „Nincs nyugalom, a szív, amíg ver, mindörökre nyugtalan, de mindörökké nyughatatlanul Istentől mégis békessége van. Nyugalma nincs, de békessége van. Békesség Istentől” — írja Reményik Sándor.

Hiszem, hogy Pált az menti meg, hogy Jézustól hall a valóságról, Jézus Krisztust hallja meg. Bárki más szembesítette volna vele, belepusztult, belerokkant volna. Mert belepusztuláshoz is vezethet, ha tiltakozom, de mégis ez a valóság, és egyszer csak szembesülök vele. Ha kézzel-lábbal magyarázom másoknak és magamnak is, hogy nem, nem ez az én jelenem, én nem állhatok a rossz oldalon!

De most halld meg, testvér, ha máskor nem, akkor itt és most azt az üzenetet, amit szerető mennyei Atyád elkészített. Halld meg annak szavát, aki a te átállásodért, átkerülésedért mindent megtett, mindent kifizetett. Csak azért szembesít a jeleneddal, hogy a krízisen átsegítsen, hogy örökre megsegítsen. Mindent tud a jelenedről — ez a mai esténk címe. Mindent tud, de semmiben sem vájkál. Mert csak egy érdekli: hogy állíthatna át a maga győzelmes oldalára. Ez az egy, ami érdekli az Úr Jézus Krisztust. És ez az egy, amiről szól a Biblia szíve: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy ha valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16)

Ugyancsak János jegyzi le: „Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja barátaiért.” (Jn 15,13) És írja le Pál apostol is később: „Abban mutatta meg Isten irántunk a szeretetét, hogy Krisztus Jézus meghalt értünk, amikor még bűnösök voltunk.” (Róm 5,8)

Figyeljük meg, hogy Pállal szemben is milyen szeretettel kommunikál. „Nehéz neked az ösztöke ellen rugódoznod.” Vagy egy másik fordítás így adja vissza ezt a mondatot: „Ezzel csak magadnak okozol fájdalmat.” (ApCsel 26,14)

Érzitek, hogy ebben nincs semmi vád, csupán a valóságról feltárása. Nem vádaskodik, de szembesít: Azzal csak magadnak okozol fájdalmat, ha nem nézel szembe a jeleneddal! Ha nem nézel szembe azzal, hogy hív, hogy átállj az Ő oldalára, hogy az Övé legyen végre az életed.

„Nehéz neked az ösztöke ellen rugódoznod.” Nehéz neked is. Nekem is sokáig az volt, s amikor újra hív, hogy valamiben kövessem, hazudnék, ha azt mondanám: ez olyan könnyű dolog. Megvannak a magunk elképzelései a jelenünkről, azután a jövőnkről is. Megvannak az elgondolásaink, és makacsul ragaszkodunk hozzájuk, foggal-körömmel védjük a jelenünket, az igazunkat.

De jó lenne végre elengedni! Elengedni és kimondani, amit egy kisgyermek mond ki Andersen híres meséjében, a Császár új ruhája című mesében. A gyermek látja és ki is mondja: De hiszen a király meztelen! — De hiszen a lelkipásztor is meztelen az Isten szent színe előtt!

De jó megállni az Úr előtt leplezetlen őszinteséggel: Uram, az én jelenem ezek szerint az, hogy áltatom magam? Az a jelenem, hogy mesebeszédekkel ringatom álomba az életemet? Lehet, hogy mondták már neked — s lehet, hogy nem jól mondták.

Eszembe jut egy-két olyan bizonyágtétel, vagy egy-két megnyilvánulás akár a saját életemből is, amit inkább szégyell az ember: el lehet mondani a Jézushoz tartozást sajnos gőgösen is. Ez nagyon nem épít, és nem vonz. De ne azokra figyelj, akik esetleg így adták tovább neked az igazságot, hanem figyelj azokra, akiknek az életében őszinte alázat jelent meg, és úgy beszéltek róla: rossz oldalon állsz. S hogy aki mondta, az a jó oldalon állhat, az kegyelem, szintiszta kegyelem! Nincs benne semmi érdeme, nincs semmi kiváltsága, nincs semmi magyarázat rá, csak egy: az Isten szeretete.

Lehet, hogy mondták, lehet, hogy az jutott eszedbe: térjen meg más, tartson ő bűnbánatot! — De ne tiltakozz többé, testvér. Lásd, Pál is megadta magát, s ma már az ő szavai által üzeni megmentő Urad: „Isten ugyanis Krisztusban

megbékéltette a világot önmagával, úgy, hogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a békéltetés igéjét. Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk, Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel.” (2Kor 5,19-20) Hidd el jelened valóságát, és ez gyógyulás lesz az életed számára!

Meg van írva — jegyzi le ugyancsak Pál az Ószövetség és Újszövetség együttes bizonyágtételét: — „Nincs igaz ember, nincs egy sem, nincs, aki értse, nincs, aki keresse Istent — mind elhajlottak, valamennyien megromlottak. És nincsen, aki jót tegyen, nincs egyetlen egy sem. Nyitott sír a torkuk, nyelvükkel ámítanak, kígyóméreg az ajkukon, szájuk átokkal és keserűséggel van tele, lábuk gyors a vérontásra, romlás és nyomorúság jár a nyomukban. A békesség útját nem ismerik. Isten félelmével nem törődnek.” (Róm 3,10-18) — Ez a jelen. Mindaddig a jelen, amíg valaki nem találkozik az élő, feltámadott Jézus Krisztussal.

A szabaduláshoz, a jelenem félreértésének letevéséhez az vezet, ha vallok. Pált is éppen kihallgatáson látjuk. De ahogy tegnap is hallottunk róla, elég sajátosan vall. Áldott legyen Isten, hogy így teszi! Vall, és egyértelműen abból indul ki, hogy rádöbbsent: nem is ismeri azt, akit üldözött! Nem ismeri a saját jelenét, amiben pedig olyan magabiztosan állt és járt-kelt. — „Ki vagy te, Uram?” Nem is ismerlek!

Aki Jób könyvét olvasta, talán emlékszik rá, hogy ez a nagyon megpróbált életű ember a végén, miután keresztülment nagyon nagy mélységeken, vesztések, gyászok során, Isten megszólítja, meggyógyítja, és újra indítja életét. S ekkor csendesen és alázatosan így szól: „Eddig csak hírből hallottam rólad, Uram, de most saját szememmel láttalak téged.” (Jób 42,5) Nyilván nem fizikai látásról van itt szó, hanem annak beismeréséről, hogy mi volt eddig a jelen, és mennyire más lesz a jövő.

Felteszed-e őszintén a kérdést: Ki vagy te, Uram? Sokat hallottam már rólad, de nem ismerlek. Ismerem a történeteket, amikben szerepelsz, filmeket is láttam rólad. Talán még régi hittanórákból is rémlik valami. De ki vagy te valójában? — Ha már kimondod a kérdést, tudd: az Atya vonz téged. Jézushoz vonz. És sokkal többről van szó, mint hogy jó úton akar járni téged. A megtérésed előtt állsz! Mert ha valakit az Atya vonz, az Jézus ölelő karjaiba talál — így olvassuk a János evangéliuma 6. részében. „Akit nekem ad az Atya, az mind énhozzám jön. És aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el.” (37. v.)

Pált sem küldi el. Sőt, mindörökre szolgáljává és barátjává fogadja, pedig mindent tud a jelenéről. „Én vagyok Jézus, akit te üldözöl.” Ez valóság, jól tudom, ez a jelened — de nem ez a jövőd.

Ádám és Éva esete óta rossz oldalon, a bűn oldalán állsz, de nem akarlak otthagyni téged. Mondd ki bátran: nem ismeresz engem, csak hallottál rólam. Mondd ki, hogy rájöttél: nélkülem élsz, ez a jelened, és ez a te bűnöd is.

Az én szeretetemet, az én segítségemet elutasítani — mondja, üzeni az Úr Jézus — bennem nem bízni, ez a legnagyobb bűn, ami létezik az egész univerzumban. „A bűn az, hogy nem hisznek énbennem” — tanította Ő. (Jn 16,9)

Ezért fognak elkárhozni a világ jó emberei. Hiszen Jézus csak és kizárólag jót hozott a számukra. A megmentésük árát hozta el és fizette ki, amikor a ke-

reszten letette az életét. Nem hánytorgatja senkinek a bűnét, nem akar senkit befeketíteni, csupán egy döbbenetes és csodálatos ajánlatot tesz: Bízd magad rám, és én megmentelek! S aki ezt az ajánlatot elutasítja, az elveszett, mert a rossz oldalon áll a bűneset óta. Oda született és ott is akar maradni.

Amikor Jézus hívja magához, hívja a másik oldalra, a megmentettek oldalára, és nem akar menni, akkor menthetetlen marad. Ezért vannak valóságos veszélyben a jó emberek, mert azt hiszik: minden rendben van körülöttük. Pedig amit Jézus kér, csodálatosan egyszerű: Hívj segítségül engem, és nézz szembe azzal, hogy te igazán a rossz oldalon állsz. Bízd magad rám, és én megmentelek — mondja Ő. Mindent kifizettem, amit fizetni kellett, merthogy „vér kiontása nélkül nincs bűnbocsánat”. (Zsid 9,22)

Eszembe jutott, sokan ismeritek biztos azt a történetet is, amikor tetten érnek házasságtörésen egy asszonyt (Jn 8.). Ott a kegyes és önigazult farizeusok és más korabeli izraeliták büszkén mutatják: Lám, tetten értük! A korabeli törvények értelmében akár meg is kövezhették ezért a bűnért az asszonyt. Amikor provokatív szándékkal odaviszik Jézushoz, akkor mit tesz Ő? Lehajol és a földön, a porba írni kezd. Csak ennyit mond: „Aki közületek nem bűnös, az vesse rá az első követ.” Aztán ír tovább. Majd szép lassan elsomfordálnak a vádlók, eltűnik mindenki, csak az asszony marad egyedül. Jézus odafordul hozzá és megkérdezi: „Hol vannak a te vádlóid? Én sem ítélek el téged. Eredj el, és többé ne vétkezzél.”

Mindez azért lehetséges, mert valaki más bűnhődik meg az asszony bűnéért. Elmondok erre egy kis példatörténetet. Megtörtént egy tanyasi iskolában, ahol egy keresztyén tanító tanította a gyerekeket, hogy kiderült: valaki lop. Hogy leállítsa a lopásokat, azt mondta a tanító egy nap: Gyerekek, most mindenkinek végignézzük a szekrényét, és akinél megtaláljuk a maradékokat, az harminc botütést kap a tenyerére! — Meg is találták az ételmaradékokat egy kislánynál, akit a nagymamája nevelt egy távoli tanyán. Kihívta a tanító a kislányt a katedra elé, vette a vastag mutatópalcáját, és elkezdte keményen verni — a saját tenyerét. Az ötödik-hatodik ütésnél már a vére is kiserkent, s a gyerekek döbbenetben kérdezték: Mit csinál a tanító bácsi? Nem a tanító bácsi a vétkes! — A tanító végigverte a harminc ütést, jól szétverte a tenyerét. Aztán a gyerekekhez fordult és megkérdezte: Gyerekek, volt büntetés, láttátok? Volt! — mondták megszeppenve. Aztán a kislányhoz fordult és csak ennyit mondott: Eredj a helyedre, s többé ne tégy ilyet!

Ennyi. Ez a kegyelem, aminek ára van, de neked ingyenes. Jó vagy, rossz vagy, sok jót tettél, kevés jót tettél — ilyen szempontból mindegy. Ugye, nem értitek félre. Nem arról van szó, hogy legyünk gazemberek. Hanem arról, hogy amíg az Úr Jézus Krisztussal nem találkozunk, addig a rossz oldalon állunk. Onnan hív ki, hogy vegyük igénybe az Ő fizetségét, amit Ő fizetett értünk, mert nagy ára van az „átigazolás”-nak. De ez a fizetség ott megtörtént a Golgota keresztyén.

Ezt kellene elhinni: fizettek érted! Hogy mindent kifizettek helyetted. S ezt kellene kimondani: Szükségem van rád, köszönöm, hogy megtetted helyettem,

Uram! Szükségem van rá, hogy a rossz oldalról átvezess a te győzelmes oldalra. Mert napi tetteim, mulasztásaim és tisztátalan gondolataim mind igazolják, hogy a rossz oldalon állok. Ha őszinte vagyok: igenis, magam is be tudom bizonyítani. — Mások mondanak rosszat rólad? Te sokkal többet tudnál! Igazolja mindez, hogy szükségünk van Őreára!

Jézus hív, bár zúg, morajlik
Életünk vad tengere.
Halk hívása tisztán hallik:
Jer, kövess, ó jöjj ide!
(...)
Jézus hív, hogy Őt imádjad,
Megragad, hogy el ne ess,
Mert kísért öntelt világod:
„Jöjj, engem jobban szeress!”
(...)
Uram, hozzám légy kegyelmes,
Tedd Tieddé szívemet,
Hadd lehessen engedelmes,
Néked élő gyermeked!

(299. dicséret)

Bátorít a mai ige: nézz szembe a jeleneddal! Ne rugódozz a valósággal szemben. Hiába mondd, hogy a szándékaid jók, ha még nem a jó helyen állsz.

Végül még egy példa: talán segít megérteni az üzenetet. Képzeljünk el két baráti társaságot, akik együtt felszállnak egy gyorsvonatra. Elindul a vonat, száguldva rója a kilométereket, s közben kitűnik, hogy az egyik társaság káromkodós, ivós, veszekedős csapat. Játszanak, kiabálnak, még talán Istent is gyalázzák. A másik csapat csendben beszélget, egészen jól megvannak, szelídek, barátságosak, értelmesek. Aztán jön a kalauz, és kiderül, hogy mindkét társaság rossz vonaton ül! Legközelebb csak egy távoli nagyvárosban lehet majd átszállni és visszafordulni, de addig is ki kell fizetni az utazás árát...

Hirdetem: most egy „nagyvárosba” érkeztünk, át lehet szállni! Ha valaki az Úr Jézust megszólítja, előtte kitarthatja a szívét: Uram, az én jelenem az elveszettség, az önáltatás és a sok-sok magyarázkodás. De kérlek, könyörülj rajtam, ahogy könyörültél a társuszi Pálon!

Hirdetjük minden ilyen szívnek: bízz és ne félj, mert ma is érvényben van az ígélet: „Aki segítségül hívja az Úr nevét, az üdvözülni fog.” (Róm 10,13) Aki segítségül hívja az Úr Jézus nevét, az megtartatik! Úgy legyen! Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus, köszönjük, hogy olyan egyszerűen és világosan elénk tárod a jelenünk valóságát. Urunk, olyan nehezen akarjuk ezt elfogadni. Mi annyi magya-

rázatot találunk a saját életünkre, mentségünkre, annyi mindent fel tudunk sorolni, hogy mit hozunk fel, mit tettünk jól... Mennyivel rosszabbak, nyomorultabbak mások.

Hadd álljunk most úgy előtted, és hadd maradjunk ezen az estén, amint vagyunk. Egészen őszintén. Azzal a jelennel, amit te tökéletesen ismersz, azzal a jelennel, amelybe te most beleszóltál, s megállítottál.

Áldunk téged ezért, mert érezzük, valami jót készítettél, érezzük, hogy te nem ellenünkre vagy. Nem azért beszélsz velünk, mert bántani szeretnél. Hadd engedjünk neked, hadd legyenek most olyanok, akik ma kitarják a szívüket előtted.

Kérünk, Urunk, hogy estéről-estére ezen a héten beszélj még velünk. Hadd legyen mindenki előtt világos, mi-mindent készítettél a benned bízóknak. Hadd legyen a jövőnk is, a terveink, az örökségünk mind olyan, amit tőled várunk, amit tereád bízunk.

Így adunk hálát és magasztalunk téged, akik már ismerhetünk, és valljuk meg újra és újra mindenki előtt: tisztán kegyelem az, ha az ember már átszállhatott. Nincs semmi érdemünk benne, de nagy öröm téged újra átölelni, neked újra hálát adni, és újra megköszönni, hogy bár tisztán láttad és látod a múltunkat, látod a jelenben is emberi nyomorúságunkat, mégsem taszítasz el magadtól. Sőt, aki újra hozzád fordul, újra átöleled.

Köszönjük ezt az estét, az ígét. Köszönjük, hogy összegyűjtöttél bennünket, és kérünk: maradj velünk, vezess haza, és adj új találkozást önmagaddal, és ha lehet, egymással is.

Kérünk, Úr Jézus Krisztus, hallgasd meg az imádságunkat.

Ámen.

3. Csak Ő tud mindent a jövődről

Alapige: ApCsel 26,16-18

De kelj fel és állj a lábadra, mert azért jelentem meg neked, hogy szolgálammá tegyelek, hogy tanúbizonyságot tegyél arról, amiket láttál, és arról, amit ezután fogok neked magamról kijelenteni. Megoltalmazlak e néptől és a pogányoktól, akikhez küldtelek. Azért küldelek el, hogy nyisd meg a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra, és a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek; hogy az énbennem való hit által megkapják bűneik bocsánatát, és örökséget nyerjenek azok között, akik megszenteltettek.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, aki a mennyei trónuson ülsz, fényes környezetben, számunkra megfoghatatlan magasságban, köszönjük, hogy mégis itt vagy velünk.

Köszönjük, hogy Fiadért, az Úr Jézusért kiárasztod Lelkedet. Köszönjük, hogy most is téged várhatunk, hogy megszólalsz közöttünk. Azt énekeltük: minket valakinek, valaminek méltóvá kell tennie arra, hogy egyáltalán eléd állhassunk, rád figyelhessünk. Köszönjük, hogy a mi közbenjárónk, az Úr Jézus Krisztus elvégezte ezt, ezért jöhetünk bizalommal a kegyelem királyi trónusához, hogy irgalmat, kegyelmet találjunk, amikor arra van szükségünk.

Köszönjük, Édesatyánk, hogy eljössz, ahol ketten-hárman összegyűlnek a nevedben, ott megjelenysz, megszólalsz szavad által.

Így várunk most is Urunk, mert pontosan tudod, hogy mivel jöttünk, hogyan jöttünk, mi van mögöttünk. Valóban te vagy az — ahogy hallottuk is már a héten —, aki tökéletesen ismered a múltunkat. Nincs rejtve előtted semmink. Ismered a jelenünket, a jelen helyzetünket. Látod, hogy mennyire valóságosan méltatlanok vagyunk arra, hogy a te házádba jöjjünk. Köszönjük, hogy mindenki jó helyen lehet itt. Mindenki, aki téged keres, azé az ígéret, mert aki keres, az talál, aki kér, az kap, és a zörgető előtt megnyílik az ajtó.

Urunk, kérünk, fogadj be minket a te szeretetedbe, ölelő karjaidba. Akár régen járunk veled, régen ismerhetünk, akár most keresünk, add meg nekünk, Urunk, hogy meghalljunk, megértsünk és a te gyermekeiddé legyünk.

Az Úr Jézus Krisztus nevében kérünk, Atyánk, munkálkodj közöttünk és bennünk.

Ámen.

Igehirdetés

Ki tud valami biztosat a jövőről? Hová vezet az ebolajárvány, az ukrán belviszály, az Iszlám Állam, a pénzügyi világlobby akarnoksága és telhetetlensége, a növekvő édesvízhiány, a fajok tömeges kipusztulása, az erkölcsi értékek darabokra hullása? Hová vezet? Hová vezet az a mérhetetlen mennyiségű hazugság, amivel nap mint nap traktálnak bennünket reklámokban, hírekben, egyes tankönyvekben is. Hová vezet a média úgymond „tudatformáló” csúsztatásának sokasága?

Csak egy példát engedjete meg itt a bevezetőben: Megdöbbenve olvastam, amint egy bizonyos holland, Cees Hamelink professzor szeptember elején nyílt levélben kért bocsánatot az orosz elnöktől a holland politika és a média helyett, amely dokumentumot több vezető értelmiségi látott el az aláírásával. Mert, ha igazuk van — nem tudom, nem is a dolgunk, hogy ezzel foglalkozzunk —, akkor vajon ki itt az agresszor? Mibe kapaszkodhatunk a jövőre nézve egy ilyen csúsztatásokkal és hazugságokkal teli világban?

Örömmel hirdetem: abba, egyedül abba, aki mindenkinél jobban ismeri a jövőnket! És azért vagyunk együtt, hogy Óbelé kapaszkodjunk hittel és hit által: Jézus Krisztusba.

A tarzusi Pál többszörösen is elmondja az Úr Jézus Krisztussal való találkozását. Most Cézareában látjuk Fesztus, római helytartó rezidenciájának nagyszobájában, ahol II. Heródesz Agrippa király és más előkelőségek előtt védekezhet. A vád terrorizmus, felbujtás és templomgyalázás. A tét igen nagy: Mint római polgár a császárhoz fellebbezhet, de döntő jelentősége van annak, hogy milyen kíséreléssel küldi őt oda a helytartó. A császár egyetlen mozdulattal halálra ítélni, de akár fel is mentheti minden vád alól.

Pál azonban vall. Vall a legmélyebb meggyőződéséről, arról a jövőképről, amely egészen megdöbbenő hallgatói számára. Szolgának, de legyőzhetetlen szolgának mutatja be magát. Bilincsben áll fényűző hallgatósága előtt, de olyan jövőképet vetít előre, amely messze felülmúlja a jelenlévő elit reménységeit. Elmondja: tudja, hogy ő legyőzhetetlen szolga, aztán a szemek egyedülálló megnyitóját, és végül különleges ajándékok meghirdetőjét.

Amikor a damaszkuszi úton Jézus megjelent számára, jövőképet, sőt programot adott át neki. Azzal kezdte, hogy először is új identitását, önazonosságát határozta meg: a jövőben szolga és tanú leszel. (16. vers). Valljuk meg: nem túl biztató perspektíva egyik sem, de ahogy a názáreti Jézus megfogalmazza, abból erő árad. Elkülönítelek, kimetszelek minden ellenséged kezéből — tulajdonképpen ezt adja vissza az Újszövetség eredeti görög szövege. Úgy leszel szolgám és tanúm, hogy érinthetlenné teszek. Senki nem tehet semmit ellened, csak amit én megengedek neked. Nem lesz különbség: sem zsidó, sem más nemzetek fiai nem árthatnak neked. Senki ki nem ragadhat a kezemből. Mindörökre szolgám leszel, egészen a mennyei dicsőségig. Legyőzhetetlenül a szolgám maradsz mindörökre.

Nem tudom, vajon vágyódsz-e egy ilyen jövő után? Nyilván a felkínált védelem és szabadítás csábítóan hangzik, de a kilátásba helyezett küzdelem és szenvedés már kevésbé, pedig csak így korrekt az evangélium üzenete. Aki azt mond-

ja neked: járj Jézussal, hogy teljesebbé és boldogabbá tegye az életedet, az hazudik neked.

Hadd éljek példával. Ha valaki egy repülőgépen az ejtőernyőt így kínálja fel: ettől szebb és kényelmesebb lesz az utazás, az becsapja az utasokat. Aki viszont őszintén beszél egy általa ismert valós veszélyről, például, hogy a gép motorjai leálltak, az segítségére van az utazóknak. A Törvény a mi segítőnk. Nézz a Tízparancsolatba, és tudd meg, hogy bármelyik tétel áthágása halálos veszedelemmel jár. Azt mondja el az előbbi képpel élve, hogy bűneid szemete mind bekerül a repülőgép hajtóművébe, s napról-napra egyre több szemét akasztja meg a turbinát. A gépnek le kell zuhannia. Így mondja ezt az ige a Zsidókhoz írt levél 9. részében: „Elrendeltetett, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután pedig ítélet következik.”

Isten nem azért mondta el az élet törvényszerűségeit, és nem azért adta erkölcsi törvényeit, hogy általuk bárki is megmenekülhessen, hanem hogy azok a Megmentőhöz tereljenek minket. A Törvény csak azon az emberen lenne képes segíteni, aki százszázalékban megtartja. Ilyen azonban egyetlen egy sincs.

Emlékeztek? Tegnap felolvastam a Római levél 3. részének több versét, és sok más helyen is elmondja ezt a Biblia. Ilyen egyetlen egy sincs, aki százszázalékosan megtartaná Isten törvényeit.

Már az első bűn-szemét meghatározta jövőnket, mert a gép motorja leállt tőle, és senki sem tudja újraindítani. Az emberiség olyan „repülőgépen” utazik, amely zuhanórepülésben van, de az utasok nem tudnak róla. Hogy tudhassanak, ezért vagyunk együtt egy-egy ilyen evangelizációs sorozaton.

Nézzünk körül realistaként: Sokak számára nem tűnik rossznak ez az utazás, hiszen koszt is van, csinosak a légikísérő kisasszonyok. De ez nem változtat a tényeken, mint ahogy az sem, hogy jó dolgokat is lehet csinálni a gép fedélzetén. Igen lehet, és más szempontból kell is, de ezek senkit sem fognak megmenteni, hiszen „kegyelemből, hit által van üdvösségetek. Isten ajándéka ez, nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjen” — írja Pál apostol az Efézusi levél 2. részében.

Pálnak azt mondta az Úr a Damaszkusz felé vezető úton, hogy én téged elkülönítelek. Azt jelenti ez — még mindig a képpel élve, hogy felkínálok neked egy jelképes ejtőernyőt. Vedd magadra, mert így mindig veled leszek. Ha nevetnek, ha gúnyolnak, ha üldöznek és szenvedsz e miatt a hátizsák miatt, ami megkülönböztet, mintegy elkülönít téged a többi utastól, gondold mindig a megmenekülésedre. Én téged megmentelek, bárhogyan is ér földet ez a zuhanó repülő. Ezzel a meggyőződéssel írja Pál a Róma 13-ban: Öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust. Ugyanezt mondja az Úr Jézus is: „Az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elvesztettet.” (Lk 19). Ő az, aki mindent tud a jövődről. Bízz benne és mondd el neki őszintén mindazt, amivel eddig szennyezted az utazást. Ha még kétségeid vannak afelől, hogy te is oka vagy a zuhanásnak, akkor csendben, odafigyelve tanulmányozd át a Tízparancsolatot, és kérd, hogy Isten tartson tükröt eléd. (Könnyű megtalálni a Bibliában, sok kettes van a jelölésében: 2Mózes 20,2).

Pál tehát úgy állt ott a kihallgatáson, mint Jézus Krisztus szolgája, és mint aki a megmenekülés embere. Amikor minden összeomlik, ő akkor is legyőzhetetlen marad, mert tudja és vallja (Róma 8.): „Meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem szakíthat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.”

De ahogy hallottuk az elején, az apostol nem csupán legyőzhetetlen szolgaként áll Fesztus és Agrippa előtt, hanem olyan emberként is, aki a szemek egyedülálló megnyitója. Urától kap ehhez erőt és bölcsességet, de a parancs neki szól: nyisd meg a szemüket! (18. v.). A vakság azonban nem értelmi, nem kulturális és nem is fizikai természetű. Ezt fontos észrevennünk, mert enélkül az egyház küldetése, jövőt formáló szerepe kultúrharccá és gyenge pszichologizálássá silányul.

Pált nem azért küldi el Jézus, hogy a zsidó kultúrát terjessze, vagy hogy a Tízparancsolatot, mint a moralitás alaptörvényét elfogadtassa. Az apostoli küldetés nem arról szól, hogy például a mai egyházi oktatási, nevelési intézmények magas színvonalú képzéssel és keresztyén erkölcsiséggel áthassák a társadalmat. Jól értsük ezt: szükség van ilyen intézményekre. Akik ismernek, tudják, hogy több olyan gyülekezetben szolgálhattam én is, ahol ilyen intézményeket tart fenn, illetve működtet az egyház. Szükség van ilyen intézményekre, csak hogy jövőformáló szerepük ugyanaz kell, hogy legyen, mint Jézus első apostolaié volt: „Azért küldelek el, hogy nyisd meg a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra, a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek. Hogy az énbennem való hit által megkapják bűneik bocsánatát, és örökséget nyerjenek azok között, akik megszenteltettek.” (18. v.) Sokkal nagyobb tehát a tét, mint a tudás vagy az erkölcs. Uralomváltásról, hatalomváltásról van szó!

Nem középkori téveszme, hanem véres valóság, amiről az ige beszél. Az emberiség a bűneset óta a Sátán fennhatósága alá került, és bár Isten ítéleteként a gép motorja leállt (ahogy idéztem az előbbi képben), az emberiség végigszárgulda a történelmét — de csak egy konkrétan meghatározott időpontig teheti azt. Ekkor jön a „földet érés”, azaz az utolsó ítélet.

A bűneset óta egy fellázadt angyal, mint vérbeli terrorista átvette a fedélzeten az irányítást. Hogy miért tette ezt, illetve hogyan lett ilyen gőgössé és vakmerővé Istennel szemben, ezt nem részletezi a Biblia. Hiszem, hogy ha majd az Úrnál leszünk, megkérdezhetjük tőle, és kielégítő válaszban lesz részünk. Jézustól, illetve az apostolok bizonyágtételeiből tudjuk: a Sátán átvette az irányítást. Korlátozottak a lehetőségei, de mégis hatalma van felettünk az utazás alatt. Azt is tudjuk, hogy a végén mindent elveszít. A Jelenések könyve vége és sok más bibliai ige nagyszerűen mutatja ezt. Vigasztal és bátorít például a 20. részben, de más helyekről is beszélhetnénk.

A Sátán hatalmából azonban Istenhez kell, hogy térjünk, ha szeretnénk túlélni a zuhanást. Itt és most kell a hatalomváltásnak bekövetkeznie, mert egy ponton túl késő lesz. Nem kell hozzá gyakorlott ejtőernyősnek lenni, hogy

tudjuk: az ejtőernyő csak egy bizonyos magasságból tartja meg az embert. Túl alacsonyan kinyitva már nem segít.

Talán morbid a példa, de hadd osszam meg, amit hallottam. Tegyük fel, hogy egy elkeseredett ember végezni akar magával és kiugrik a tizedik emelet-ről. Ahogy zuhan lefelé, van ideje egy kicsit gondolkozni. Milyen furcsa és botor dolog lenne, ha így kezdene okoskodni magában, mondjuk a második emeletig leérve: süt a nap és szép idő van. Semmi nem fáj, talán nem is lesz semmi baj. Aztán jön a beton...

Vajon hogyan lehet felnyitni az ember szemét, hogy észrevegye az idegen uralmat az élete felett? Hogyan lehet azzal szembesíteni, hogy egy gépeltérítő „irányítása” alatt áll és zuhanórepülésben van az élete? Szólni kell az igazságról! Úgy, ahogy az Úr Jézus imádkozott a főpapi imádságában (Jn 17): „Szenteld meg őket, Uram, a te igéddel, mert a te igéd igazság.” És: „mindenek fölé magasztaltad, Uram, a te nevedet és beszédedet” — olvassuk a Zsoltárok könyvében. (138,2)

Pál is ezt tette. Nem kertelt, amikor jellemezni kellett ennek az eltérített világnak a bűneit. Soha nem kente el az ember személyes felelősségét. Kimondta, hogy minden bűnünkkel hozzájárulunk az utazás katasztrófájához. A felbujtó kilétét is világossá tette, de az embert szólította meg: „Isten titeket is életre keltett, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt, amelyben egykor éltetek e világ életmódja szerint, igazodva a levegő birodalmának fejedelméhez, ahhoz a lélekhez, amely most az engedetlenség fiaiban működik. Egykor mi is mindnyájan közöttük éltünk testünk kívánságaival, követtük a test és érzékek hajlamait, és a harag fiai voltunk emberi természetünk szerint, éppen úgy, mint a többiek.” (Ef 2.).

Van egy láthatatlan példa, egy paradigma, ebben a világban, mi pedig igazodunk hozzá. Hacsak el nem adtuk a lelkünket neki egy okkult bűn gyakorlásával, akkor nincs közvetlen hatalma felettünk, de befolyásolni, példát és ötletet adni tud, mi meg igazodunk hozzá. Ez a mi tragédiánk. Ez az ember tragédiája!

Szomorú példák vannak előttem. Egyik hitoktatónk mondja el, hogyan érik be ennek a példának a követése napjainkban. Egy anyuka éppen most ki akarja íratni a kötelezően választható hittanóráról a gyermekét. Még nem találkoztam ilyen indoklással: azért teszi, mert a hittanórán imádság van! Nem részletezem, nem is tartozik rám a kommentálás. Csupán fájó szívvel tűnődöm: Tényleg annyira rossz az ő szemében, hogy a hittanórán szoktunk imádkozni? Netán a gyermeke is megtanul imádkozni? — Igen, lehet, hogy ez számára elképzelhetetlenül irtózatos. Érik a vetés. A gépeltérítő jól csinálja a dolgát.

A másik még megrázóbb példa a számomra. Egy gyermekmissziós munkatárs írja, szintén a nyáron történt. Egyik bibliatanulmányozó csoportban, ahova ez a fiú már régóta járt, egyszer csak egy tizenéves fiú egészen őszintén feltette számára a kérdést: Miért ne az ördögnek adjam magam? Miért ne az ördögöt kövessem? — és ezt komolyan kérdezte!

Egyre jobban azt látom, (engedjetelek meg, egy személyes miniatűr korelemzést), hogy a XIX-XX. század arról szólt, hogy ez a bizonyos gépeltérítőnek ne-

vezett ellenségünk azon munkálkodott teljes erővel, hogy senki ne higgye el azt, hogy ő egyáltalán létezik. Nevetség tárgyává tette azt, aki egyáltalán beszélt ördögről, Sátánról —, de a XXI. században valami megváltozott. Ha nyitott szemmel jártok, néha megnéztek egy-egy modern filmet, különösen gyerekeknek készült filmeket, játékokat, bábjátékokat, majdnem bármit, vegyétek észre: ma már az üzenet megváltozott. Ma Isten gonosz, rossz, igazságtalan, de legalább is nemtörődöm. És: kedves, megnyerő, segítő a Sátán! — Itt tartunk most valahol a XXI. században. És gyerekeink, unokáink szívják magukba mindezt. Ezért lehetett „jogossá” a kérdés: miért ne az ördögöt kövesse egy mai fiatal, amikor már ennyit hallott arról, hogy milyen nemtörődöm és igazságtalan az Isten, és milyen pozitív hős az ördög, és milyen segítőkészek az ő démonai.

A megtérés azt jelenti, hogy megtagadom ezt a hatalmat, kimondom, hogy nem kívánok tovább igazodni hozzá, helyette Jézus Krisztus hatalmát választom, és Őt segítségül hívom. Elismerem, hogy hol és hogyan igazodtam e világ fejedelméhez gondolatban, cselekedetben, erkölcsiségben, és hogy áthágtam ezzel Isten törvényeit.

Ha világosságra hozom a bűneimet, és ezzel leleplezem a sötétség urához való igazodásomat, megtörik a sötétség hatalma. — Így ír erről maga Pál apostol: „Ne vegyetek részt a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem inkább leplezzétek le ezeket. Mert amiket titokban tesznek, azokról még beszélni is szégyen. De mindaz, amit a világosság leleplez, nyilvánvalóvá lesz. Mert minden, ami nyilvánvalóvá lett, az világos.” (Ef 5.). *Vagyis a jövőd kulcsa: a múltad megvallása és Jézus úrként való befogadása!*

Azt is megtudjuk Páltól ebben a bizonyágtételében, amit elmond a kihallgatása közben, hogy különleges ajándékok meghirdetője ő. Úgy áll gazdag és hatalmas kihallgatói előtt, mint aki sokkal többel rendelkezik náluknál. Vajon mennyiért lehetne bűnbocsánatot és a szentek között örökséget kapni? Vajon van-e olyan hatalom, ami egy római helytartó véres múltját eltörölhetné? Vajon létezik-e olyan váltság, ami a parázna, vérfertőző király bűneit lemoshatná?

Pál bilincsek között, fogságban is úgy beszél, mint akinek öröksége van a szentek között. Kik a szentek? Ismételjük újból: Pál pontosan tudta és le is írta leveleiben. Azok, akik az Istenéi lettek! Akik áron vétettek meg, azaz Jézus halálának árán lettek örökösökké. Bűnszemetük szétszórásáért ők a felelősek. De a takarítás és a szent élet újraindításának iszonyatos árát Isten Fia fizette meg. (Róm 6,23): „A bűn zsoldja a halál, de az Isten kegyelmi ajándéka az örök élet Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.”

Vajon volna esélye a keménykezű Fesztusznak és az élvhajhász Agrippának is? Mielőtt válaszolnál, tedd föl magadnak is őszintén a kérdést: és neked van esélyed? Bocsássatok meg, hogy együtt emlegetjük ezeket a neveket. Én is ott vagyok a sorban.

Mit hoz a jövő, ha lassú, de biztos zuhanórepülésben telnek el a napjaid? Igen, az Úr Jézus azt bízta ránk, hogy teljes meggyőződéssel hirdessük: a belévetett hiten kívül semmire nincs szükség az üdvösségünkhöz. Hogy mondta ezt Pál apostolnak? „Az énbennem való hit által megkapják bűneik bocsánatát, és

örökséget nyernek azok között, akik megszenteltettek.” Mit kell cselekedni? Mit kell teljesíteni? Milyen elvárásoknak kell megfelelnie Pál feslett és véres kezű hallgatóságának? Semmilyennek! Csak egyetlen egyen múlik, hogy megkapják-e bűneik bocsánatát, és helyet a szentek között a mennyben. Ez az egy ami rajtunk múlik, minden más a Krisztuson múlt. Hogy akár Fesztusz, akár Agrippa, akár te, akár én az örök életbe érkezhessünk. És Ő, akin múlott minden, Ő készen van, Ő elvégezte. Kimondta: „Elvégeztetett!” (Jn 19,30) Ő mindent elkészített és mindent előre kifizetett. Hiszed-e ezt?

A különleges és méregdrága „ejtőernyőt” megváltotta a számodra. Az a kérdés, hogy felveszed-e, azaz elhiszed-e, hogy így megmenekülhetsz? Hogy csak így menekülhetsz meg?

Mielőtt a földhöz vágódik az emberiség óriás utasszállító gépe, hidd, amit Isten ígéje mond neked, és a jövőd 180-fokos fordulatot vesz. „Nem veszendő dolgokon: ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból, hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtlen Báránynak, a Krisztusnak a vérén.” (1Pét 1,18-19) A jövő a „bűnös szenteké”. Azoké, akik bűneiket megvallották, bizalmukat Jézus Krisztusba vetették. Ő valóban megtartójuk!

Végül hadd idézzem Vándor Gyula énekét:

Rád bízom, rád bízom a nehéz napokat, Jézusom.
Rád bízom, rád bízom a fényes napokat is.
Sorsom legyen a te kezében,
biztos helye van a féltő szívedben, ezért hát
rád bízom, rád bízom a nehéz napokat, Jézusom.
Rád bízom, rád bízom a fényes napokat is.

Nem félek, nem félek, ha volna mitől is, nem félek.
Nem félek, nem félek, de kérem az erődöt.
Támaszt keresek az erődben,
vigaszt a szomorú, nehéz időkben, ha lesznek.
Nem félek, nem félek, ha volna mitől is, nem félek.
Nem félek, nem félek, de kérem az erődöt.

Reménység, reménység, a holnap felől is reménység.
Reménység, reménység megtart, ha jön a kétség.
Fény lesz ott, ahol ma sötétség,
élet ott, ahol ma reménytelenség, ezért hát
reménység, reménység, a holnap felől is reménység.
Reménység, reménység megtart, ha jön a kétség.

* * *

Ő, az Úr Jézus a te jövőd! Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy te, aki mindent tudsz a jövőnkről, pontosan annyit kijelentesz és szívünkre helyezel, ami minket megvigasztal, megbátorít és reménnyel tölt el.

Urunk, köszönjük, hogy mindehhez szükséges az is, hogy lássuk a helyzetünket, a zuhanó repülést. És belássuk, hogy a gép motorjai leálltak, abban közreműködnek folyamatosan a mi bűneink is, és nincs senki, aki újraindíthatná ezeket a motorokat.

Köszönjük, hogy nem ezeken kell mesterkednünk. Nem jócselekedetekben bízni, vallásos teljesítményekben reménykedni, hanem hinni. Elhinni, hogy te mindent megcselekedtél, ami a bűnbocsánatunkhoz és az örök életünkhöz szükséges.

Hinni, hogy te vagy a megmentő. S ezt a hitet, mint ejtóernyőt hadd vegyük magunkra, Urunk, ezen az estén akkor is, ha talán nevetnek érte, gúnyolnak. Azt mondják: felesleges, nem veszed észre mennyire kényelmetlen az neked? Hadd viseljük ezt, mint egy hátizsákot, amely jelzi, hogy hozzád tartozunk, amely elkülönít a vesztébe rohanó világtól.

Urunk, köszönjük, hogy hallhatjuk ezt a szót, köszönjük, hogy hívsz. Áldott legyen érte a te neved! Áldott legyen az áldozatért a te egész életed, küldetésed. Áldott légy, hogy mindent megcselekedtél értünk, hogy mi is hálából mindent megtehessünk, ami kedves neked. Hiszen arra hívsz el, hogy szolgád és tanúd legyünk, ahogy Pált is erre hívtad. Hogy elmondjuk: nekünk nem az a küldetésünk, hogy a kultúrát változtassuk meg, hogy szép és nemes erkölcsi törvényeket hirdessünk, prédikáljunk, hanem hogy mindenkit a beléd vetett bizalomra, a hozzád térésre, a hozzád fordulásra hívjunk.

Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy ezt munkálad ezen a héten is. Kérünk, hogy amit elkezdted, vidd végbe, és te készítsd el az üzenetet az előttünk lévő estékre is, hogy mindent megértve, senki ne legyen közöttünk, aki távol marad, aki bizalmatlan marad, és akik eddig már tieid lehettek, hadd újuljunk meg új öröme, szolgálatod készségére, szeretetre.

Áldjuk a te szent nevedet, és kérjük továbbra is gazdag áldásodat.

Ámen.

4. Csak Ő tud mindent a fájdalmaidról

Alapige: ApCsel 26,19-24

Ezért, Agrippa király, nem voltam engedetlen a mennyei látomás iránt, hanem először Damaszkuszban és Jeruzsálemben, majd Júdea lakóinak és a pogányoknak hirdettem, hogy térjenek meg, forduljanak az Istenhez, és éljenek a megtéréshez méltóan. Ezért fogtak el engem a zsidók a templomban, és ezért akartak kivégezni. De mivel Isten mind e mai napig megsegített, itt állok, és bizonyoságot teszek kicsinyeknek és nagyoknak, és semmit sem mondok azon kívül, amit Mózes és a próféták megjövendöltek: a Krisztusnak szenvednie kell, és mint aki elsőnek támad fel a halottak közül, világosságot fog hirdetni a népnek és a pogányoknak.

Mikor pedig ezeket hozta fel védelmére, Fesztusz hangosan így kiáltott: „Bolond vagy te, Pál! A sok tudomány örültségbe visz.”

Imádkozzunk!

Kezem én is feléd nyújtom, Jézusom, szabadítóm — énekeltük az előbb, Urunk. Hozzád jövünk, előtted hajtjuk meg a fejünket. Külön kiáltunk azért, Urunk, hogy ez ne csak valami kegyes szokás legyen az életünkben, hanem a veled való találkozást hadd éljük át valóságosan.

Köszönjük, hogy igéd, a te szavad és üzeneted él ma is, és aki keres téged, az ebben az igében megtalál. Aki vágyik utánad, az Lelked által megújul és megelevenedik.

Hálát adunk, Urunk, hogy itt lehetünk, hogy ezt a csendes órát veled tölthetjük és egymással. Hálát adunk, Urunk, hogy jöhettünk sok felől, a hit útján sok helyen járva vagy állva, haladva vagy megfáradva. Hálát adunk, Urunk, hogy lehetnek közöttünk olyanok, akik talán először lépték át a templom küszöbét, akik most keresnek téged.

Könyörülj rajtuk, és rajtunk, hogy rajtunk keresztül átáradhasson a te szereteted, jelenléted jó illata. Vedd el, Urunk, a fáradságunkat is, és könyörülj méltatlanságunkon. Mi, Úr Jézus, a te méltóságodat szeretnénk felmutatni, te-reád szeretnénk mutatni.

Légy itt közöttünk, beszélj a szívünkkel. Sokan hisszük és valljuk, Urunk, hogy a te igéd igazság, a te igéddel tudod megszentelni, magadévá tenni a mi elveszett, tétova, értelmét kereső életünket.

Kérünk, Úr Jézus Krisztus, áldott Szentlelkeddel légy itt közöttünk és hatalmasan munkáld meg bennünk.

Ámen.

Igehirdetés

Egy ókori történet mai üzenettel. A Krisztus utáni 50-60-as évek fordulóján, Palesztinában, Izrael földjén egy helytartó és a helyi kiskirály kihallgatja Pált, s közben többek között a fájdalom, a szenvedés kérdései kerülnek szóba. Egy ókori történet, ami ma is aktuális üzenettel szolgál arra nézve, miért van szenvedés. Van valaki, aki tökéletesen ismeri a te fájdalmaidat és sokkal több az Ő hozzáállása, gazdagabb és szeretetteljesebb, mintsem hogy csak együtt érezne veled. Ennél többről szeretne bizonyosságot tenni az a názáreti Jézus, aki annak idején Pál apostolt megszólította és megállította a damaszkuszi úton, hogy új életet adjon neki.

Az apostolnak minden oka meglenne, hogy megtört ember legyen a rendkívül sokféle fájdalomtól, amit már átélt. Idézem a saját szavait a 2Kor 11. részéből. Figyeljük meg, hogy mi-mindenen ment keresztül ez az ember.

„... többször börtönöztek be, igen sok verést szenvedtem el, sokszor forogtam halálos veszedelemben. Zsidóktól ötször kaptam egy híján negyven botütést, háromszor megvesszőztek, egyszer megköveztek, háromszor szenvedtem hajótörést, egy éjt és egy napot hányódtam a tenger hullámain. Gyakran voltam úton, veszedelemben folyókon, veszedelemben rablók között, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben pusztaságban, veszedelemben a tengeren, veszedelemben áltestvérek között, fáradozásban és veszélyben, gyakori virrasztásban, éhezésben és szomjazásban, gyakori böjtölésben, hidegben és mezítelenségben.”

Pál ismeri a fájdalom igazi okát, és az erőforrást is azok elhordozására. Ezért bár minden oka meglenne, hogy a két éve tartó igazságtalan fogva tartás alatt megtört emberré váljék, nem ez sugárzik az apostol személyiségéből. Nem egy megtört ember szavait olvastuk a Cselekedetek könyvéből, mivel ismeri a szenvedés valódi okát, és a hordozásához szükséges erőforrást is. Azt állítja: azért üldözik és állították a bíróság elé a korabeli zsidók, mert a Krisztus, vagy más szóval a Messiás szenvedésének szükségességét hirdette meg.

Ez valóban érthetetlen, sőt felháborító kijelentés volt ott, Izraelben! Pedig már a próféták is szóltak róla — így olvastuk a 22-23. versben: „de mivel Isten mind e mai napig megsegített, itt állok, és bizonyosságot teszek kicsinyeknek és nagyoknak, és semmit sem mondok azon kívül, amit Mózes és a próféták megjövendöltek: a Krisztusnak szenvednie kell, és mint aki elsőnek támad fel a halottak közül, világosságot fog hirdetni népének és pogányoknak.”

De vajon miért kell még az Isten Messiásának — sőt mi már azt is tudhatjuk és szabad hinnünk, hogy Isten Fiának — szenvednie? Hiszem, hogy ha ezt megértjük, a saját fájdalmainkat is egészen másképp fogjuk látni.

A 18. versben olvastunk arról, hogy Jézus hogyan indítja el Pált új, immár keresztyén életútjára. Elmondja neki, hogy mi a küldetése. Az, hogy a sötétség-

ből a világosságra, a Sátán hatalmából az Istenhez térítse, vezesse az embereket. (18. v.) Ebből is, és a Biblia egész üzenetéből tudjuk azt az egyébként szívet szorító igazságot, hogy a bűneset óta a Sátán hatalmába került az emberiség. Hogyan? Három hazugság révén: 1. halhatatlanság, 2. a megnövekedett tudás, 3. istenképűség.

Amit a hazugság eltakar, az mindig az igazság. Mindhárom, amit a Sátán felkínált az első emberpárnak — már az ember rendelkezésére állt! A Sátánnal szövetkezve csak elveszíthette ezeket, és csak szánalmas, illetve borzalmas utánzatokat kaphatott helyettük.

Az első ígérvénye így hangzott ennek a fellázadt angyalfejedelemnek: Dehogy haltok meg, ha rám hallgattok! Tiétek lesz a halhatatlanság vagy legalább is a tiétek marad. Aki egy kicsit is ismeri a mai okkult tudományokat, gyakorlatokat, tanításokat, ezoterikát, spiritizmust, a természetgyógyászatnak azt a részét, amely kimondottan a démoni erőkkkel manipulál és számol, akkor hallja és tudja, hogy ma is az egyik legnagyobb ígéret erről szól: Meghosszabbítjuk az életedet! — Sőt, lassan egyesek azt merik hirdetni, hogy az örök életet is megszerzi az ember. De, ha beállsz közénk, ha beavathatunk, akkor ez legalább is az életed meghosszabbítását jelenti!

S a valóság micsoda? Az, hogy talán soha nem félték annyira az emberek a haláltól, mint manapság. Bármennyi ígéret hangzik el, bármennyi negédes szó, hogy majd így meg úgy segítünk, erősebb leszel, s a halállal szemben is ellenállóbb, — az a valóság, hogy az elmúlással szemben fájdalmas félelem uralja az emberi szíveket.

Nem véletlenül szól így a Zsidókhoz írt levél 2. részében a Biblia: Jézus azért jött, hogy „megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak.” — S mi most ezért lehetünk itt, hogy megértsd a fájdalmak igazi okát és megismerd Szabadítót, aki elkészítette ezt az estét.

A másik ígéret így hangzott az ellenség részéről: tudni fogjátok, hogy mi a jó és mi a rossz. — Ez tudásnövekedés? Hiszen Istent bármiről megkérdezheték, és megkérdezhetnénk ma is, ha nem hallgat az első emberpár az ellenség szavára! Bármiről megkérdezheték Őt. Van ennél nagyobb tudásforrás, mint maga a Teremtő, az Alkotó? Ádám és Éva közvetlenül megszólíthatta, bármilyen kérdést feltehetett, bárminek a titkát firtathatta, és Isten boldog örömmel megosztotta volna velük azt a tudást, ami az övé.

A Sátán ajánlatára mi történt? Megismertük a rosszat! Mindazt, amit a diszfunkcionalitás jelent, vagyis hogyan lehet dolgokat nem a feladatukhoz mértén, nem a küldetésük szerint használni. Mi lett ebből? Pl.: Mire lehet használni a kést? Megtudtuk, hogy nemcsak kenyérszelésre, hanem ölésre is.

Aztán sorban jött mindaz, amiben az ember feje tejére állította a dolgokat, és nem arra használta sem a testét, sem a házasságát, sem semmijét, amire használhatta volna, ha Istent kérdezi, hanem úgymond: megnövekedett a tudás azzal, hogy megismertük a rosszat! Így jelentek meg mindazok a bűnök és devianciák, amikkel ma is találkozunk, és hiszem, hogy a szívünk mélyén mindnyájan érezzük, hogy nincsenek a helyén.

Megismerte az ember, hogy lehet az atomot szörnyű pusztításra használni. Megismertük a fajtalanságot, a szodómiát, vagyis az állatokkal való közösülést, a homoszexualitást, a pedofiliát, a gyilkos vírusok bevetetőségét — sok mindent. Nagy kérdés: ezzel gazdagodtunk? Pedig ez volt az ígéret: tudni fogtok! Többet fogtok tudni, mintha Istenhez hűségesek maradnátok. — Szörnyű átverés! Szörnyű hazugság, mert mivel lettünk gazdagabbak? Csak azzal, ami az élet valamelyik területét rombolja!

Némelyek szerint a XX. század robbanásszerű tudásnövekedése mögött is közvetlen démoni betörés áll. Ez nehéz kérdés, de talán szabad megemlítenem, hogy léteznek keresztyén dokumentumfilmek erről a témáról. A „Negyedik típusú megtévesztések” címűt idézem: A kutató szerint a világszerte összegyűjtött és dokumentált sokezer UFO beszámoló között négyszáz olyat talált, amely egybehangzóan állítja: ezek az emberek egymástól teljesen függetlenül láttak idegen lényt, szürkét, UFO-t. De ők, mivel keresztyének, a találkozás pillanatában segítségül hívták az Úr Jézus Krisztust. S ami megdöbbenő és elgondolkodtató: abban a pillanatban eltűntek az idegenek! Rögtön vége volt a hatalmuknak, az erejüknek és egész erőszakos fellépésüknek!

Ezek messzire vezető szálak, itt most csak megemlítem a problémát. Sok titokzatos dolog van a XX. század történetében, aminek valódi szellemi háttéréről keveset tudunk, és valóban nem olyan magától értetődő, hogy miért növekedett meg ilyen robbanásszerűen az emberi tudás, és miért használjuk ennyi rosszra az egyre bővülő ismereteinket. Az említett dokumentumfilm talán ad egy-két támpontot, ha valaki keresi a válaszokat. (www.albaref.hu)

Az emberi tudásnövekedés végtelen mennyiségű fájdalomnövekedést hozott. Az önző ember a tudásával először mindig másokat bánt, mint ahogy a legújabb, legjobb találmányaiból is először mindig mit csinál? Fegyvert!

Az ókor egyik legbölcsebb uralkodója és elismert filozófusa az izraeli Salamon király volt. Figyeljük meg, valóban milyen bölcsen fogalmaz: „Én sokkal nagyobb bölcsességre tettem szert, mint azok, akik elődeink voltak Jeruzsálemben. Sok bölcsességet és ismeretet szereztem. Amikor azonban rászántam magam, hogy megismerjem a bölcsességet, megismertem az esztelenséget és oktalanságot is. Megtudtam, hogy ez is hasztalan erőlködés, mert ahol sok a bölcsesség, sok a bosszúság is, és aki gyarapítja az ismeretet, gyarapítja a szenvedést is.” (Préd 1,17-18).

Ugye nem érti félre senki? Ez nem valami tudomány- és tudásellenesség, amit a bölcs Salamon megfogalmaz, hanem a bűn következményének a leírása. Az Istentől függetlenedett ismeret gyarapítás — sajnos — gyarapítja a szenvedést is! — Tudni fogjátok, mi a jó és mi a rossz! — hangzott a csábító ígéret, a gonosz hazugság. A magát önmagában értelmesnek kikiáltó ember Istent nem kérdezi, hanem maga dönt. Így pedig egyre fájdalmasabb világot teremt maga körül.

Radnóti Miklós: Töredék c. verse többek között szépen megfogalmazza és megragadja ezt: „Oly korban éltem én e földön, mikor az ember úgy elaljasult, hogy önként, kéjjel ölt, nemcsak parancsra, s míg balhitekben hitt s tajtékozott

téveteg, befönték életét vad kényszerképzetek.” — a II. világháború környékén járunk.

A harmadik, amit a Sátán ígért annakidején Ádámnak és Évának: „Olyanok lesztek, mint az Isten” — de hiszen már olyanok voltak! Nem azonosak vele, de képére és hasonlatosságára teremtett lények. Olyan lények, akiket maga a Teremtő tesztelt. Amikor a hatodik nap végén lefuttatja — mai szóval — a tesztprogramot, abban benne voltunk már mi is, mint emberek: férfi és nő egyformán. S mi az eredmény? „Íme, igen jó.” (1Móz 1,31) Ezen már csak rontani lehetett! Amikor a Sátán öntelten színre lépett, csak rontani tudott.

Bekövetkezett: a Sátánra hallgatva az ember fájdalmas torzója lett önmagának. Nem vette észre a hazugságot, mert nem kérdezte meg róla Teremtőjét, és így ma sokkal silányabb életet él, mint amit élhetett volna. Tele van fájdalommal, amit a Sátán nem tud és nem is akar kivenni az ember életéből. Sőt Péter apostol azt írja 1. levele 5. részében: „A ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán szertejár, keresve, hogy kit nyelhetne el.” Így az ember maga küzd a fájdalmaival, lásd az orvostudomány hatalmas eredményeit, erőfeszítéseit és ugyanakkor sok-sok esetben tehetetlenségét, mert újra és újra felülkerekednek új betegségek, vírusok és más nyomorúságok.

S mindez az ember önfejűsége miatt van így! Egy magát megnevezni nem kívánó megyei kórház egyik osztályvezető főorvosa, amikor az új kórház-lelkész bejelentkezett nála szolgálattételre, közölte: „Itt nincs szükség lelkészre. Itt *mi* gyógyítunk.”

A Sátánra hallgatva nemhogy olyanok lettünk, mint az Isten, hanem ember alatti emberekké váltunk. Sok mindenben — mondjuk ki — az állatok különbek nálunk. (De nem azt mondom ezzel, hogy jobban kell szeretni a háziállatokat, mint a családtagokat vagy a szomszédokat!) Minél büszkébben valljuk, hogy az ember „Über alles”, annál több az „Untermensch” közöttünk. Minél büszkébben valljuk, hogy az ember mindeneknek a mértéke és csúcsa, annál több „ember alatti ember” él körülöttünk, — vagy élünk mi magunk is egyen-egyenként egy adott szituációban, egy házasságban, egy munkahelyen ember alatti életet!

Csak az igazság képes segíteni az emberen. Az, amit az Úr Jézus önmagáról mondott. Nem elvont filozófiai igazságról beszélt, hanem saját személyéről, mint aki a valóság egészét ismeri, összefogja, és számunkra feltárja: „Én vagyok az út, az igazság és az élet. És senki sem mehet az Atyához, hanem csakis én általam.” (Jn 14,6) És az igazság a fájdalmakat is segít elhordozni. Tegyük fel újra a kérdést: Miért kellett a Krisztusnak is szenvednie? Mert minden, ami bűn, az árt! És csak az a bűn, ami árt. De ami árt, az mind bűn.

Megvallom, hogy ez az egyszerű szó, a bűn, néhány éve új megvilágításba került számomra. Isten nem mondja bűnnek azt, ami nem árt! Mondja bármire is csak úgy öncélúan, hogy ezt ne tedd? Mondja valamire, hogy ezzel én nem értek egyet? Soha. Ha valamire azt mondja: ne tegyem, azért mondja, mert tudja, hogy az árt. Lehet, hogy pontosan nem tudom, hol és kinek árt, de hiszen csak porszem ember vagyok és a logikám és értelmem is messze alatta van az

övének! Az a kérdés: hiszek-e, bízom-e abban, hogy minden, ami bűn, az árt, és azért nevezi Isten bűnnek, mert jól tudja, hogy az élet valamelyik területét roncsolja! Van, ami azért roncsol, mert megteszem, és van, ami azért mert elmulasztom. Itt talál el az ige sokunkat, engem is. Mert nem annyira a cselekedeti bűneinket halmozzuk, hanem inkább a mulasztásainkat: Nem tettem meg, amit meg kellett volna tennem, és ezzel ártottam a világnak!

Isten szerető, igazságos Isten. Csak az a bűn, ami árt, de ami árt, az mind bűn. — Így olvassuk majd végig újra a Tízparancsolatot is. Vegyük észre Isten szándékát, a jó szándékát mihozzánk. Jézus Krisztus azonosult a mi bűneinkkel, hogy megmenthessen minket, hogy helyettesünk legyen az ítéletben. „Azt, aki bűnt nem ismert, Isten bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága lehessünk Őáltala.” (2Kor 5). A szakadékbba, mondjuk így: az ítéletbe Ő zuhant le helyettünk. Neki ártott az ítélet, pedig ő nem ártott senkinek!

A bűn olyan iszonyat Isten szemében, akkorát rombol a teremtésen, hogy szenvedés és halál nélkül nem lehet eltekinteni tőle. Lehetetlenség. Olyan iszonyat és olyan romboló, hogy szenvedés — sőt halál nélkül — nem lehet eltekinteni tőle. Így mondja ezt a Biblia: „Vér kiontása nélkül nincs bűnbocsánat.” (Zsid 9,22) A bűnről szóló igazság azért segít elhordozni a fájdalmakat, mert beláttatja: Mivel én is ártok a bűneimmel a fizikai és lelki világnak, jogos, hogy én is részesülök a szenvedésben, mint a rombolás következményében!

A bűnért eleget tenni pedig csak egy valaki tudott: az Isten Báránya, aki elhordozta a világ bűneit. (Jn 1,29) Csak Ő volt képes tiszta, makulátlan életet feláldozni, hogy ezzel eltörölje a bűnt és annak kárhóztató erejét mindazok életében, akik hisznek Őbenne, vagyis elhiszik, amit értük tett. Egyedül az Úr Jézus Krisztus nem járult hozzá a világ rombolásához semmilyen szinten, sem fizikai, sem erkölcsi értelemben. Ezért az Ő szenvedése nem jogos, hanem megváltó szenvedés! Neki nagyon nem ez járt volna, de végigment rajta, hogy minket megmenten.

Nézzünk újra Pálra: Az apostol egészen őszintén beszél Fesztusz és Heródes Agrippa előtt a benne élő gyűlöletről és gyilkos szándékról. Elismeri ezzel, hogy ő is hozzájárult az erkölcsi világ lerombolásához. Leveleiből tudjuk, hogy rendkívül sok szenvedésben volt része (2Kor 6), mégsem panaszkodott, és nem panaszkodik itt sem a kihallgatása során. Hirdette a Messiás megváltó szenvedését, és elfogadta a sajátját, mint a bűnnel terhelt világ velejáróját. Elmondja, hogy elfogták és meg akarták ölni, mert az élet fájdalmainak jogosságáról és a Messiás szenvedésének szükségességéről mert prédikálni. Ez sem akkor, sem ma nem népszerű tanítás.

A mai ember is úgy gondolja, hogy a bűn nem lehet annyira borzasztó, hogy miatta ennyi fájdalom jöjjön az emberiség életébe. Ez nem lehetséges! Itt valami nagyon igazságtalan dolog történik, hogy ennyi baj, ennyi nyomorúság, ennyi fájdalom és katasztrófa vesz körül bennünket. — Addig gondoljuk így, amíg nem néztünk szembe a bűn iszonyatos rombolásával, amit évezredek óta csinál a természetben, s ami ennél jóval nagyobb baj: az emberi kapcsolatokban, a társadalomban, az emberiség egészében!

Az előbbi okoskodást a felszínesen vallásos ember még megtetézi. Van, aki így fogalmaz: „Az én Uram Jézus a gonosz zsidók meg a rómaiak miatt szenvedett!” — A középkorban ki is kiáltották a zsidókat „Isten-gyilkosoknak”, ezzel jócskán megalapozva a ma is létező szomorú antiszemitizmust. Igen, sokszor mi keresztyének értjük totálisan félre Isten igéjét. Nem vesszük észre, hogy hiába mutogatunk bárki másra, mi, te és én ugyanúgy hozzájárulunk e világ lelki, szellemi, erkölcsi rombolásához, mint mások. Nyugodtan alkalmazhatjuk az egyszerű szót az önmagunkra: Aki melletted ül, az a 19, te meg az egy híján 20 vagy, velem együtt.

Elhiszed-e, hogy az Úr mindent tud fájdalmaidról, mert maga is részese lett azoknak? Sőt, Ő úgy részesült, hogy egyáltalán nem érdemelte! A kereszten iszonyat volt meghalni. Lassú, fulladásos halállal haltak meg a keresztre feszítettek. — Ő nemcsak mindent tud, hanem őszintén együtt érez veled. Nem azért jött, hogy szenvedésmentes élettel kivételezzen az övéivel, hanem hogy a végső, visszavonhatatlan szenvedéstől megmentse őket! Salamont idézem: „Mert mi jut az embernek mindabból, amit fáradsággal és teljes odaadással szerzett a nap alatt? Hiszen mindennap fájdalom és bosszúság gyötri, és még éjjel sincs nyugta szívének. Ez is hiábavalóság!” (Préd 2,22-23) És ezzel együtt is igaz, amit Zakariás próféta által jelent ki az Úr: „Bizony, aki titeket bánt, a szemem fényét bántja.” (2,12)

Egy ismert verset idézek, de lehet, hogy valakinek új lesz és megszólító. Füle Lajos írta. Futás. —

Fut a gyermek a labda után
leszegett fejjel, tűzpirosan,
se lát, se hall, csak egyre rohan.
Guruló labda lett a világ,
szüntelen úzi, hajtja a vágy,
száz utcán, téren,
ezer veszélyen,
millió anyai kétségen át,
gyönyörűszépen
s balga-bután
fut a gyermek a labda után...

Fut az ember az élet után...
Leszegett fejjel gyötri magát,
kincseit egyszer csak hogy elérje,
kergeti álma, hajtja a vére.
Kenyér gurul a lába előtt,
vagyon gurul a vágya előtt,
hírnév, dicsőség álma előtt.
Rohan utánuk éveken át,
a fogyó úton, életem át,

száz utcán, téren,
ezer veszélyen,
millió isteni bánaton át,
gyönyörűszépen
s balga-bután
fut az ember az élet után...

Fut az ISTEN az ember után.
Mert mindent lát, és szánja nagyon,
guruló szívét csakhogy elérje,
hogy fut utána, hull bele vére!
Ott fut az utcán,
ott fut a téren,
egész világon,
sok ezer éven,
sok mérhetetlen,
megérthetetlen,
keresztre írott szenvedésen át,
hulló Igével,
kiontott vérrel,
viszonzatlan,
mély szerelmével
fut az ISTEN az ember után...

Az Úr Jézus nem azt kérte az Atyától, hogy vegye ki a megtért hívőket a világból, hanem hogy őrizze meg őket a gonosztól. (Jn 17,15)

Tegyünk fel még egy kérdést: vajon miért van ennyi szenvedés konkrétan az életünkben? Vagy miért van ennyi szenvedés éppen a te sorsodban? És miért szenvednek kevesebbet mások? Én rosszabb vagyok, s ők jobbak lennének?

Bizony, többektől hallottam már a kimondatlanul is Istent vádló megjegyzést: Én többet szenvedtem már, mint a Krisztus. Nem véletlen, hogy a bűn és bűnhődés feszültsége a híres orosz író, Dosztojevszkijt is megihlette. Nem könnyű megnyugtató választ adni az imént feltett kérdésekre, de van azért, amit világosan látunk a Szentírás fényében.

Pál sem volt rosszabb, mint a helytartó és a kihallgatáson megjelent király, mégis többet szenvedett, mint azok együttvéve. Ráadásul szenvedéseinek nagy részét már keresztyénként kellett átélnie. Melyik bűne miatt érdemelte ezt? — A legelső miatt, amit még gyermekkorában követett el! Mert már azzal igazolta: Ádám és Éva utódja ő is, vagyis az Istentől függetlenedett emberiség részese, amely kiszolgáltatta magát az emberi önzésnek és a természet szabadon munkálkodó erőinek.

Csak utalok a Nobel díjas William Golding: A legyek ura c. regényére. A repülőszerencsétlenség után egy lakatlan szigetre vetődött gyerekekről szól. Mi-

vel nincsenek velük felnőttek, ezért a begyakorolt szokások, az erkölcsi normák szinte pillanatok alatt erodálódnak, eltűnnek, és döbbenetes, ahogy egymást marják. Az egyik szerencsétlent agyon is verik maguk közül.

E függetlenedés nélkül, ami az emberre jellemzővé lett a bűneset óta, Isten jó előre jelezte volna nekünk a veszélyeket: a földrengéseket, járványokat — mindenféle veszélyforrást, hogy megvédjen tőlük. De mi úgy döntöttünk: Nem kellesz, majd mi egyedül berendezzük az életet!

Hadd idézzem fel: állítólag a Titanicon többek között egy ilyen felirat is szerepelt: No God! Ha jól értem, ez azt jelenti: nincs Isten, illetve nem kell Isten! De ha nem kell Isten — akkor nem szól senki a jéghegyről...

Egy kicsi gyermek jut eszembe, ezt is hadd mondjam el példaként. Amikor a kisgyerek eldönti: ő fog ezentúl enni, tolja el az anya kezét, s mondja: Én, egyedül! És akkor megfogja a kanalat, beleteszi a pépbe és dugja a fülébe, hiszen nem talál a szájába! — Ezek vagyunk kicsi korunktól kezdve: én egyedül! Majd én megoldom, majd én berendezem. Olyan ez, mint egy globális függetlenségi nyilatkozat. Majd mi!...

Azóta teljesen szabadon kiszolgáltatottjai vagyunk mindenféle szenvedésnek. Ki többel szembesül, ki kevesebbel, de a mérték nemcsak tőlünk függ, hanem a Teremtőtől függetlenedett emberi sorstól, illetve a természeti erőktől is legalább annyira. Tény, hogy mi is befolyásoljuk, szinte provokáljuk a szenvedést. Gondoljunk arra, hogy hány önpusztító szokásunk van. Mondjunk egy tipikusan magyart: a hasam. Eszünk. Szeretünk enni, ami nem baj — de mit, hogyan, és mennyit?

De ennél sokkal komolyabb módokon is romboljuk a saját életünket, és eleve előkészítjük a szenvedésünket. Éppen ezért be kellene látnunk, hogy a szenvedés, illetve annak mértéke előre abszolút kiszámíthatatlan. És hiába minden wellness, fitness és öngyógyító mánia! Sokszor megszegyenülnek a nagy mesterek is. Előbb meghalnak, mint az átlag ember. Ez nem azt jelenti, hogy nem kell mozogni. De kell! De bízni csak az Úrban szabad. Ő a te gyógyítód. Ő a te megtartód. (Zsolt 103,1-4)

Sajnos a keresztyének életében is sokszor így van: sokáig a saját akaratunk szerint és a saját elképzeléseink szerint akarjuk berendezni az életünket. S jön a szenvedés, a nyomorúság, és nem értjük. Sőt feltesszük a kérdést: ha így van ez a keresztyének életében is, ahogy Pálnál is láttuk, akkor érdemes megtérni és Jézus Krisztus követője lenni? Ezt a jogosnak látszó kérdést az Úr még megtetézi: „Mennyei Atyátok felhossa napját a gonoszokra és jókra, és esőt ad igazaknak, hamisaknak egyaránt”. (Mt 5,45)

Csak gondoljuk át még egyszer: a helytartóság nagytermében folyó kihallgatáson vajon kinek volt irigylésre méltóbb sorsa: a fényes előkelőségeknek, vagy a bilincsben ott álló Pálnak? Erre csak akkor tudunk helyesen válaszolni, ha szembenézünk a bűn következményével, a kárhozat valóságával. „Ekkor így szól az Úr a bal keze felől állókhoz is: Menjetek előlem, átkozottak, az ördögnek és angyalainak elkészített örök tűzre”. (Mt 25,41) „Ha pedig a szemed botránkoztat meg téged, vájdd ki, és dobd el magadtól: jobb neked, ha félszemmel mégy

be az életre, mint ha két szemmel vetnek a gyehenna tüzére.” (Mt 18,9) „Félelmetes dolog az élő Isten kezébe esni.” (Zsid 10,31)

Hirdetem és hirdethetem nagy örömmel: Pál bizonyossága és belső szabadsága azoké lesz, akik hittel rábízák az életüket az Úr Jézus Krisztusra! És el fogják mondani maguk is: „Szorongat ez a kettő: vágyódom elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb mindennél, de miattatok nagyobb szükség van arra, hogy életben maradjak.” (Fil 1,23-24)).

Azt mondja János apostol az evangéliuma elején: „Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében, akik nem vérből, sem a test indulatából, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek.” (Jn 1,12)

Itt az ideje, hogy fájdalmaiddal és bűneiddel Őhöz fordulj. Kérd, hogy szólítson meg, jelentse ki neked igéje által, hogy elfogad, és mindörökre megment bűneid jogos büntetésétől, a kárhozattól. „Nem romlandó, hanem romolhatatlan magból születtetek újjá, Isten élő és maradandó igéje által.” (1Pét 1,23).

Mikeás próféta szavait idézve: „Újra irgalmas lesz hozzánk, eltámassza bűneinket, a tenger mélyére dobja minden vétünköt!” (7,19)

A hitre jutó ember pedig megtapasztalja: nem szenvedésmentes, de áldott odafigyelésben részesülő lesz a földi élete. Úgy, ahogy hitvalló őseink szépen megfogalmazták (Heidelbergi Káté 26. kérdése): „Mit hiszel, amikor ezt vallod: Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek Teremtőjében? — Hiszem, hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak örökkévaló Atyja, aki a mennyet és a földet, minden benne lévővel együtt semmiből teremtette, és azokat örökkévaló tanácsával és gondviselésével fenntartja és igazgatja: énnekem az Ő Fiaért, a Krisztusért Istenem és Atyám; ezért úgy bízom Őbenne, hogy semmit sem kételkedem afelől, hogy mind testi, mind lelki szükségeimre gondot visel, sőt még mindazt a rosszat is, amit e siralomvölgyben reám bocsát, javamra fordítja; mivelhogy ezt megcselekedheti, mint mindenható Isten, s meg is akarja cselekedni, mint hűségű Atya.”

Legvégül már csak egy záró gondolat: Mi dühítette fel Pál vádlóit annyira, hogy a kivégzését követeljék? Ezt olvastuk: „Először Damaszkuszban, Jeruzsálemben, majd Júdea lakóinak és a pogányoknak hirdettem, hogy térjenek meg, forduljanak az Istenhez, és éljenek a megtéréshez méltóan. Ezért fogtak el engem a zsidók a templomban, és ezért akartak kivégezni” — vallja Pál. (20-21. v.)

Vagyis azért, mert hirdette, hogy nincs különbség, zsidók és pogányok egyaránt hozzájárultak ahhoz, hogy fájdalmakkal legyen tele az élet, és mindketten okozói a Messiás kínszenvedésének! Zsidók és pogányok egyaránt bűnbánatra és megtérésre szorulnak a tetteik, mulasztásaik és tisztátalan gondolataik miatt.

Bármelyik csoportba tartozol, rád is igaz: minden bűnőddel fájdalmakat szültél, s minden vétkeddel a Megváltó testébe szöveget vertél. Velem együtt. „A mi vétkeink miatt kapott sebeket. Bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az Ő sebei árán gyógyultunk meg.” (Ézs 53,5). Nem vagy jobb, mint más, csak legfeljebb máshol türemkednek ki a bűneid.

Egy képpel élve: ha valaki egy tengerben olyan helyzetbe kerül, hogy nem tud felemelkedni, akadályoztatva van, akkor nem teljesen mindegy, hogy a felszín alatt 1 méterrel, vagy a Mariana-árok mélyén, 11 km mélységben fullad meg? Teljesen mindegy! Ne azt nézd, hogy a másik meddig süllyedt, hanem vedd észre, hogy kiáltanod kell, és itt áll az Úr, hogy megmentesen, hogy betöltsön, hogy megértesse veled: igen, a fájdalom és a szenvedés ennek a bűnös világnak a velejárója, kikerülhetetlen. Az Úr Jézus Krisztus maga is a legnagyobb szenvedésen ment át, de az megváltó szenvedés volt. Ezért van bizonyosságunk, örömünk, ezért van reménységünk. Ezért hívunk mindenkit Óhoz, csakis hozzá!

Ő mondta, és ezt mondja most mindenkinek, aki hallja: „Bizony, bizony mondom néktek: aki hallja az én ígémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van, sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe.” (Jn 5,24).

Imádkozzunk!

Úr Jézus, bocsásd meg nekünk, hogy annyit voltunk képesek lázadni. Ha a legkisebb fájdalom ért, vagy szenvedés, tiltakoztunk, nem akartuk elfogadni. Azt gondoltuk, hogy vagy te vagy igazságtalan, vagy a sors, vagy bárki más, csak mi nem. Mi nem vagyunk okozói, nem vagyunk forrásai a nyomorúságnak.

Most már látjuk, Urunk, hogy minden bűnünkkel szaporítjuk a fájdalmat. Minden vétkünkkel szöveget verünk testedbe, mintha itt és most szenvednél. Köszönjük, hogy te egyszer ezt megtetted, és soha többé nem kell megismételned. Mert tökéletes volt az áldozat, amit bemutattál, tökéletes a váltság, amit kifizettél, tökéletes a mi megmentésünk.

Könyörülj rajtunk, hogy hinni tudjunk neked. Hinni arról is, amit a bűnről és a kárhozatról mondsz, és hinni annak az örömhírnek, hogy megmentésünkre jöttél, és minden kész, hogy minket megmentes és megtarts örökké.

Köszönjük, Urunk, hogy másképp láthatjuk, gondolhatjuk a szenvedéseinket. Köszönjük, hogy minden a te kezében van, és semmi nem ér minket véletlenül.

Köszönjük, hogy hűséges, odafigyelő Úrként kíséred sorsunkat. Köszönjük, hogy olyan jövőt készítettél el az újjáteremtett világban, ahol bűn, fájdalom, gyász, jajkiáltás, betegség nem lesz többé.

Áldunk ezért az ígéretért, és hisszük: te a valóságról beszéltél. Kérünk, maradj velünk ezen az estén. Amit elkezdted bennünk ezeken a napokon, vidd végbe, és te készítsd el a következőket is, hogy mindnyájan boldog örömmel és önkéntesen meghajolhassunk előtted, és hittel megvallhassuk: Jézus él. Az Úr Jézus Krisztus az én személyes Megváltóm, ezt hiszem és vallom. Tudom, hogy megtartóm Ő, és nálánál többet senki nem szenvedett, de ha nekem szenvednem kell, elfogadom, mert én is ezerszeresen hozzájárultam e világ lelki-szellemi rombolásához.

Köszönjük, Úr Jézus, hogy van bocsánat nálad. Köszönjük, hogy irgalmas és kegyelmes Urunk vagy. Legyen áldott érte a te szent neved.

Ámen.

5. Csak Ő tud mindent az örömeidről

Alapige: ApCsel 26,25-31

Pál azonban így válaszolt: „Nem vagyok bolond, nagyra becsült Fesztusz, hanem igaz és józan beszédet szólok. Mert tud ezekről a király, akihez bátran szólok, mert nem hiszem, hogy rejtve volna előtte ezek közül bármi is, hiszen nem valami zugban történt dolgok ezek. Hiszel-e Agrippa király a prófétáknak? Tudom, hogy hiszel.” Agrippa így szólt Pálhoz: „Majdnem ráveszel engem is, hogy keresztyénné legyek!” Pál pedig így válaszolt: „Kérem az Istentől, hogy előbb vagy utóbb nemcsak te, hanem azok is, akik ma hallgatnak engem, olyanná legyenek, amilyen én is vagyok e bilincsek nélkül.”

Ezután felállt a király, a helytartó, Bereniké, és felálltak a velük együtt ülők. Távozóban így beszélgettek egymás között: „Semmi halálra vagy fogságra méltó dolgot nem tett ez az ember.”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, köszönjük, hogy összegyűjtöttél minket ezen az estén is.

Köszönjük, Urunk, hogy személyes szavad van hozzánk. Olyan üzenet, ami után régóta sóvárog a szívünk. Nem szeretnénk emberi bölcselkedést hallani, de annál inkább azt, amit te készítettél el, mert a te szavaidban élet van, erő van, gyógyulás van.

Urunk, eléd tárjuk életünket, megsebzett szívünket, fájdalmainkat. Azt, hogy kerestük az örömet már számtalan helyen, és nem találtuk, vagy amit találtunk, az mind elmúlt, elillant.

Kérünk, Urunk, beszélj velünk arról az örömről, aminek forrása te vagy. Jelentsd ki magad. Mindnyájan, akik itt vagyunk, hadd lássunk meg új fényben, új ragyogásban. Köszönjük, hogy nem kell ehhez fizikai szem, hanem ott belül a te igéd és Lelked meggyőz arról, hogy ki vagy.

Urunk, hadd merjünk szembenézni azzal is, hogy mi kik vagyunk, mennyire elveszettek vagyunk nélküled, mennyire értelmetlen és hiábavaló a küzdelem, amit ellenedre és nélküled folytatunk.

Kérünk, az Úr Jézus nevében, Atyánk, hogy áldott Szentlelkeddel légy itt közöttünk, és végezd el mindazt, amit terveztél ezen a héten és estén. Hálát adunk, hogy szeretsz, hálát adunk, hogy törődsz velünk.

Magasztalunk téged és külön könyörgünk, hogy aki szeretne ezen a héten veled újat kezdeni, annak add meg ezt az ajándékot. A te nagy nevedért, és Fia-dért, az Úr Jézus Krisztusért kérünk, hallgass meg.

Ámen.

Igehirdetés

Ha figyeltünk és egy kicsit bele próbálunk helyezkedni e kihallgatás menetébe, akkor látjuk, érezzük, hogy drámaian feszült percek telnek el Pál és Agrippa király párbeszéde alatt. Mindenki érzi a teremben, hogy a vádlott teljes meggyőződéssel beszél, cseppet sem fél, s az érvei mélyen érintik a király szívét. Fesztus, a pogány római, nem érti őt, de II. Heródes Agrippa egészen közel kerül a megtéréshez. A „majdnem ráveszel” — ahogy fogalmaz — annyit tesz, mint „kevés a híja”, hogy én is keresztyénné legyek. Még néhány perc, még néhány érv, néhány szó kellene csupán, s másképp mennék ki innen, mint ahogy érkeztem. — Ezt fejezi ki ez a mondat: „majdnem ráveszel” — „kevés a híja”. Majdnem lépek.

De micsoda tragédia, hogy a király ezt az egészen keveset nem ragadja meg. Változatlan szívvel távozik az apostol kihallgatásáról. Ott mond nemet, ahol már csak egy hajszál választotta el az üdvösségtől, az örök élettől, bűnei bocsánatától. Vajon miért? Többféleképpen lehet válaszolni erre a kérdésre, hiszem, hogy ott van a válaszok között ez is: azért, mert nem hitte el, hogy csak a názáreti Jézus tud mindent az élet igazi öröméről. Itt hadd húzzam alá, hogy nem is többes számról van szó, az élet igazi örömeiről, hanem öröméről. Az emberi élet igazi öröméről a názáreti Jézus Krisztus tud mindent.

II. Heródes Agrippa, Galilea királya, Nagy Heródesnek, a betlehemi gyermekek megöletőjének dédunokája, Kr. u. 100-ban halt meg. Azt jelenti ez, hogy a mostani rendkívüli lehetőséget arra, hogy életét Istennel rendezze, az apostol által hirdetett Krisztust, mint élete megváltóját elfogadja, 40 évvel túlélte, de semmi nyoma nincs annak, sem a Szentírásban, sem egyéb történelmi forrásokban, hogy megragadta volna az üdvösséget. Még 40 évet kapott. Hajszálnyira volt a megtéréstől, mégsem élt vele. Miért? Az egyik lehetséges ok: mert betöltötték azok az örömök, amiket magának szerzett. Nem érezte, nem tudta, hogy híjával van a teljes örömnak. Nem hitte, hogy létezik ilyen, amit a 16. zsoltárban mond el a szentíró: „Uram, megismerteted velem az élet útját, teljes öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobbodon.”

Sokan élnek így ma is. Amit csak lehet, kimernek e világ örömforrásaiból, de a megigazulás örömét nem ismerik. Valljuk meg őszintén: reformátor őseinkkel ellentétben sokszor mi is elhallgatjuk ezt a bibliai igazságot. Gyakran a templomba járó embereknek sincs ismeretük arról, mit is jelent valójában keresztyénné lenni. Mi ebben az igazi és állandóan megújuló örömforrás.

Nem csoda, hogy a pogány Fesztusz egyenesen bolondnak tartja Pált, amikor az a keresztyén hit lényegéről beszél, de az apostol továbbra is ragaszkodik hozzá: „Igaz és józan beszédekkel szólok.” (25. v.). Ezt az igazságot, mint a megigazulás lehetőségét, szalasztotta el Agrippa király — pedig mennyire közel volt hozzá!

Vizsgáljuk meg most így együtt: mi is a megigazulás, mint örömforrás? És mi az a „kis híja”, ami elválaszthat tőle? Mi volt Pál nyugalmának és belső szabadságának a titka, ami láthatóan jellemezte e tárgyalás során?

Pál szóhasználata és a mai egyházi köznyelv eltér egymástól. Ma, ha valaki szóba hozza a megigazulást, sokszor büszke és öntelt felhangok kapcsolódnak hozzá. Sajnos, sok Istent-kereső ember távolodott már el azért, mert felsőbbrendűséget, elitizmust, hívő gőgöt tapasztalt a keresztyének között. Talán most is vannak közöttünk, akiket ez tart vissza attól, hogy Jézus Krisztus tanítványává legyenek. — Szomorú ez ránk nézve, mondjuk ki őszintén.

De figyeljünk Pálra, Pál hozzáállására: Semmi felsőbbrendű öntudat, semmi gőg nem érezhető a szavaiból! Még a büszke római helytartó sem kifogásol ilyesmit, pedig akár rendre is utasíthatta volna, éreztetve, hogy ki itt a felsőbbrendű, kié a hatalom ezen a tárgyaláson. Fesztusz számára felfoghatatlanok voltak Pál tanításai a megváltásról, illetve a feltámadásról. Az apostol szavai viszont teljesen mentesek a megigazultság gőgjétől. Ezt abból látjuk, hogy mennyire aggódik, sőt mondhatni „szurkol” azon, bárcsak a hallgatói is megmenekülhetnének a kárhozattól — ahogyan ő is megmenekült attól!

Figyeljük meg, hogy mennyire bátorítóak és nem kioktatóak a szavai: A 29. verset újra olvasom: „Pál pedig így válaszolt: Kérem az Istentől, hogy előbb vagy utóbb nemcsak te, hanem azok is, akik ma hallgatnak engem, olyanná legyenek, amilyen én is vagyok e bilincsek nélkül.”

Kér, bátorít — nem kioktat. Pedig jól tudja, (ha valaki, akkor Pál apostol nagyon jól tudta), hogy ő már egy megigazult ember. Csakhogy egész magatartásából annak öröme, békessége és alázata áradt, amit így fogalmaz meg az egyik levelében: „Mivel tehát megigazultunk hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által. Óáltala kaptuk hitben a szabad utat ahhoz a kegyelemhez, amelyben vagyunk.” (Róm 5.).

Békességének a háttérében az apostol szíve mélyén a megigazulás öröme áll. Mi is tehát a megigazulás, ami fogságban is ilyen örömtelivé és szabaddá tudja tenni Pál szívét?

Ennek a kifejezésnek, amit itt a Biblia több helyütt használ, nincs köze a mi pozitív teljesítményeinkhez. Semmi köze az emberi jócselekedetekhez vagy érdemekhez. Sőt épp ellenkezőleg, ez eredetileg bírósági szakkifejezés volt. Magyarul szabadlábba helyezést, felmentést, elfogadottá nyilvánítást jelent. Szó sincs arról, hogy valakiről megállapítják, vagy valaki megállapítja önmagáról: ez egy igaz ember. Éppen az ellenkezőjéről van szó! A Római levél fejti ki részletesen, hogy Isten szent színe előtt nincs igaz ember. Nincs egyetlen egy sem. Mi sem, egyikünk sem. Teljesen mindegy, honnan jöttél, ki vagy, most itt ülsz, vagy a szószéken állsz: egyetlen egy sincs, aki Isten szent mércéje szerint igaz lenne közöttünk.

Az igazsá nyilvánítás, vagy más szóval: megigazulás tehát nem arról szól, hogy pl. rákszűrően voltál és kaptál egy negatív eredményt. Vagyis megállapították, hogy nem vagy beteg. Ennél sokkal nagyobb örömhírt tartogat a megigazulás!

Ha egy igazról megállapítják, hogy igaz, ebből nem származik különösebb öröme. Ezért örömtelen annyi templomba járó ember manapság. Hallja az evangéliumot, a jó hírt, amely az ő igazságot nyilvánításáról szól, de nem tud lelkesedni miatta, hiszen — és itt a lényeg — ő eddig is alapvetően igaznak tartotta magát, s most úgy tűnik, Isten ígéje is ugyanezt mondja róla. Sőt, sokan igazabbnak tartják magukat azoknál, akik nem járnak templomba. Pedig a megigazultságban nincsenek fokozatok. Nincs megigazultabb és nincs kevésbé megigazult ember. Valaki vagy az, vagy nem! Tertium non datur! — mondja a latin. Harmadik eshetőség nincs.

Hiszen valakit vagy szabadon bocsátottak, vagy még a börtönben van. Valaki vagy az ítéletét tölti, vagy szabadlábra helyezték. Nem lehet félig ott, félig itt elhelyezkedni. Amikor tehát Pál azt írja, hogy megigazultunk hit által, akkor ezt mondja ki: minket valaki szabadlábra helyezett. Minket valaki felmentett és elfogadott a magáénak, méghozzá végérvényesen. Börtönben éltem, de immár szabadlábon vagyok, és senki vissza nem kényszeríthet oda. Óriási öröm ért: nem kell letöltenem a jogos és megérdemelt büntetésem!

Mindez üres szóvirág marad addig, amíg rá nem döbbszem, hogy bűneim börtönében élek. Hasonlattanálva: ha valaki közli velem, hogy egy iszonyatos pénzbüntetést kifizetett helyettem, akkor nemhogy örülni fogok, hanem boszszankodom, miért csinált ilyen örülséget, én semmilyen vétséget nem követtem el! Aztán megjön a videofelvétel arról, hogy közlekedésemmel hogyan veszélyeztettem egy sereg gyermek életét. Nos, ettől kezdve tudok örülni a felmentésnek, mert rádöbbenek, hogy ha az a valaki helyettem nem fizet, akkor akár életfogytig tartó büntetést is kaphatok. S ha a tényleges közlekedésben talán nem is, de Isten ítélőszéke előtt mindenképpen: „Az ilyeneket méltán sújtja az ítélet” — olvassuk a Róma 3,8-ban.

A megigazulás azt jelenti, hogy bűneid miatt jogerős ítéletet mondtak ki rólad a mennyben, és mégsem kell letöltened a büntetést. Az ítélet abszolút igazságos: a bűn zsoldja a halál — és itt a halál nem a biológiai halált jelenti (Róm 6,23), hanem az örök kárhozatot, az Istentől való örökre elszakított állapotát. Az ítélet abszolút igazságos, és tényszerű bizonyítékokon alapul. A mennyben rendelkezésre állnak „videó- és hangfelvételek”, amelyek még a gondolataidat is rögzítették, de a jogos és megítélt büntetést mégis más valaki vállalta magára. Őt elítélték, téged felmentettek. Ő mindenért megfizetett, téged pedig szabadlábra helyeztek, és úgy fogadtak vissza, mintha soha semmi bűnöd nem lett volna. — Ez aztán az örömhír! Valóban ez az örömhír.

Ennek békessége, szabadsága és öröme hatja át Pált, amikor Fesztus és Agrippa előtt bizonyítást tesz. Tudja, hogy az Úr Jézus áldozatáért Isten színe előtt elfogadott ember, akármilyen gazember is volt a megtérése előtt. Nem fél semmilyen emberi ítélettől, hiszen Isten ítélőszéke előtt már felmentést kapott, a bűn és kárhozatot fogságából, szabadlábra helyezték. Őt, a Krisztus-üldözőt, keresztyének megkínzóját és börtönbe juttatóját a hatalmas Isten gyermekévé fogadta!

Reformátor elődeink öröme és alázata is ebből táplálkozott. Hadd idézzem a Heidelbergi Káté 60. kérdését: „Mi módon igazulsz meg Isten előtt? Egyedül a Jézus Krisztusban való igaz hit által, oly módon, hogy bár lelkiismeretem vádol, hogy Istennek minden parancsolata ellen súlyosan vétkeztem és soha azoknak egyikét sem tartottam meg, sőt még mindig hajlandó vagyok minden gonoszra, Isten mégis minden érdemem nélkül, ingyen kegyelemből nekem ajándékozta és tulajdonítja Krisztusnak tökéletes elégtételét, igaz voltát és szentségét, mintha soha semmi bűnöm nem lett volna, sőt mintha mindenben olyan engedelmes lettem volna, amilyen engedelmes volt érettem Krisztus — de csak akkor, ha e jótéteményeket hívő szívvel elfogadom.”

Kész vagy-e hívő szívvel elfogadni, hogy tökéletesen méltó vagy az ítéletre, Isten mégis igazgá kíván nyilvánítani téged? Bár örök kárhozatot kellene kapnod amiatt, ahogy fizikai és erkölcsi rontására voltál a jónak teremtett világnak, a szóban, cselekedetben, gondolatban és mulasztásban elkövetett bűneid által, Isten mégis kész mindezt tökéletesen eltörölni, elfelejteni, és téged örökre gyermekévé fogadni. Hiszed-e ezt?

Ha igen — bár ezt az igent ne kapkodja el senki sem, hanem engedje átjárni a szívét, hogy az ige által újra átgondolhassa mindazt, amit hallott —, de ha valóban a hit felébredt benned, akkor megigazult ember lettél! Az egykori bűnöst Isten igazgá nyilvánítja, lelkileg szabadlábra helyezi, és elfogadja, mint Jézus Krisztus örökös társát. Ha ez az élő hit megfogant benned, akkor valódi, elvehetetlen örömforrássá lesz a számodra!

A megigazulást nem lehet félig megkapni. Az ezzel járó bűnbocsánatot nem lehet sem megérdemelni, sem fokozatosan átvenni. Isten gyermekévé újonnan születni csak egyszer lehetséges. De ha végiggondolod, mi a megigazulás, lesz okod az öröme!

Hadd idézzem újra (a héten már elhangzott, de fontos, ahogy erről Pál ír az Efézus 2,8-9-ben): „Hiszen kegyelemből van üdvösségetek (ezzel együtt igazságok) hit által, Isten ajándéka ez, nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.”

Nézzük még meg ezen az estén, hogy ha valami visszatart, vajon mi az? Hátha megadatik, hogy az ige és a Lélek segíteni fog. És egymást is segítsük majd, ha beszélgetünk ezekről a dolgokról!

Mi tarthat még vissza? Pillantsunk újra a római helytartóság nagytermébe, Cézareába. Miért mondja II. Heródes Agrippa király Pál védőbeszédét hallgatva: „Kevésen múlik, hogy keresztyénné legyek”? Mi ez a kevés? Lehet idő, szó, lehet egy döntő lépés. Ha Agrippa akkor fel nem áll, hanem még időt szán Isten hívásának megértésére, akkor üdvösséget nyerhetett volna. De ő egyszer csak felállt, és kíséretével együtt elhagyta a tárgyalótermet. Ha még időt szánnál rá, hogy az Úr beszélhessen veled, megtörténhetne a csoda: elveszetteből megtartott emberré lennél. Igaztalanból igaz emberré nyilváníttatnál. Szabadlábra helyeznének, helyezne a mindenható Isten.

Tudjuk, hogy a mi szellemi-lelki ellenségünk mindent elkövet, hogy ne legyen időnk Isten előtt csendben megállni. Nem kell nagyon részleteznem, hogy

felpörgetett életünk, a XXI. század rohanása ezer példát szolgáltat erre: ne legyen időd! Események, programok, szórakoztató eszközök garmadája vesz körül bennünket.

Félelmetes látni, amikor valaki a megtérés kapujából fordul vissza, mert nincs több ideje Istenre. Elintéz, megszerez, átél még valamit — az örök életet pedig elveszíti.

Kis példatörténet: A Sátán és angyalai, a démonok, tanácskozást tartanak. Vajon hogyan lehetne az embereket mindörökre elveszíteni, megakadályozni abban, hogy Jézus Krisztushoz forduljanak? Sokféle ötlet elhangzik, nem részletezem, egyik ezt, a másik azt tanácsolja, és végül megszólal maga a Sátán, és azt mondja: csak egyet tegyetek, a többi majd megy magától: vegyétek el az időt!

Sajnos, igaza van. Mert ha nincs időm elcsendesedni Isten színe előtt, akkor csak eddig jutok el, ameddig itt a király: Majdnem ráveszel engem arra, hogy keresztyénné legyek. — Ez a szó játékos szó, mert a „majdnem” azt is jelentheti: Majd nem történik meg veled, ha most nem élsz a lehetőséggel!

Egy kedves testvér felhívta a figyelmet, én is gondoltam, hogy Jób könyvéből ide idézem ezt a mondatot: „Kétszer, háromszor is megteszi Isten ezt az emberrel” — vagyis lehetőséget ad. (Jób 33,29) Nem tudjuk pontosan, kinek hányat ad. Nem tudjuk, megéljük-e a holnapot... Szól az Úr, de nem végtelenségig. Türelmes, hihetetlenül türelmes. De van egy pont, ahol már nemet mond. Ezért olyan fontos, amit így mond máshol az ige: „Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket.” (Zsid 3,15) — Nehogy eljátsszátok a lehetőséget, mint ez a király, aki már majdnem az Isten országának a tagja lett. Majdnem átélte a megigazolást. De végül, úgy tudjuk, hogy Krisztus nélkül, Isten megbocsátó szeretetének megismerése nélkül, kegyelem nélkül halt meg. — Te ne legyél ilyen, bárki is vagy!

Agrippa tovább nem hallgatja az apostolt. Meghallhatta volna azt a szót, ami szíven találja és újonnan szüli. Sokszor már csak egy mondat hiányzik, amit ha meghallasz, Isten gyermekévé leszel. Ne add fel a kutatást! Ha még valami hiányzik a képből, amit Isten neked ígér, azt neked ki is jelenti. Lehet, hogy sokáig nem érted, körül kell járni ugyanazt az igazságot többször is, de végül Isten szava elvégzi azt, amiért küldte a számodra. Péter írja: „Romolhatatlan magból születettek újjá, Isten élő és maradandó igéje által.” (1Pét 1,23) És Ézsaiás által így szól maga az Úr: „Ilyen lesz az én ígém, amely számból kijön, nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.” (55,11)

Ha Agrippa király még ülve marad, s nem hárít ezzel a félig tréfásnak szánt mondattal: „Majdnem ráveszel engem is, hogy keresztyénné legyek!” — akkor dönthetett volna. Valahogy így: Meggyóztél Pál, mi akadályozza annak, hogy megkeresztelkedjem? (vö.: Csel 8,34-39)

Mi tart vissza téged? Lehet, hogy olyan apróságot kellene megtenned, mint befogadni egyetlen embert egyetlen éjszakára. Megtörtént eset, lehet, hogy valaki már hallotta, de hadd idézzem. Csendeshétről indult hazafelé egy asszony. A hét végén őszintén elmondta a morzsaszedéskor, (a szívekben megfogant üze-

netek összegyűjtése a hét végén), hogy nem tudja, nem bizonyos benne, hogy Istené lett, hogy az Úré lehet. Aztán hazafelé indulva felszáll a vonatra, és oda lép hozzá egy másik asszony, aki szintén részt vett a héten. Olyan valaki, aki úgy „helyből ellenszenves”. És ez elmondja röviden, hogy ő még Budapesten túl utazik, de nem tud hol megszállni. S megszólal a másik asszonyban egy belső hang: Fogadd be őt, hiszen van üres szobád és ágyad! — De hát pont ezt?! És így vívódik egészen Kelenföldig. Amikor mindketten leszállnak, így szól: Tudod mit, szállj nálam, mert van egy üres szobám!

Elmondta ez az asszony, hogy itt Isten Lelke megragadta őt, áttört valami a szívéen, itt megértette, hogy ezt csak azért tudta kimondani, mert Isten gyermekévé lehetett! Azért tudta befogadni az ellenszenves asszonyt, mert Isten szabadlábba helyezte őt, megigazította, gyermekévé fogadta, Krisztus vére által megtisztította! Ezért tudta ezt az egyszerű mondatot kimondani, és ezt a végteleenül kicsi gesztust megvalósítani: Gyere be hozzám, mert van egy ágyam és egy üres szobám.

Mi tart vissza, mi az a „kis híja”, ami miatt még bizonytalanságban kell, hogy élj? Lehet, hogy egy bocsánatkéréssel tartozol, vagy egy gyerekkori sérelmet kellene megbocsátani, talán a saját édesanyádnak vagy édesapádnak? Vagy éppen neked kellene odamenni és bocsánatot kérni valakitől és őszintén kimondani: bocsáss meg!

Ha megteszed, ha bocsánatot kérsz, ahol te vétettél, és bocsánatot adsz, ahol ellened vétettek, ott fogod átélni Isten igéjének igazságát: „Ha megvalljuk bűneinket, Ő hű és igaz, megbocsátja azokat.” (1Ján 1,9) Át fogod élni, hogy te is bocsánatból élsz, ahogy bocsánatra van szüksége annak a másíknak is, akinek eddig nem akartál megbocsátani!

Mi az a kevés, ami még visszatart? Ha elakadtál, kérj segítséget! Talán még egy ige, vagy Isten szeretetének egyetlen jele meggyőzhetne. Hidd el végre: Jézus keresztjét érted ácsolták! Miattad, helyetted és éretted adta halálba ön magát a te megmentő Urad.

Még egy példát hadd mondjak el. Jól rámutat a kegyelemre, vagyis az igazsá nyilvánítás mögött álló isteni szeretetre. Arról szól a történet, hogy egy fiatalember szerető szüleit megrabolva, a család vagyonának jelentős részét elviszi magával (hasonlóan, mint a tékozló fiú), elszórja a pénzt, és elzüllik. Végül börtönbe kerül. Nagy szégyen ez szerető szüleinek. Amikor hosszú idő után kiengedik, levelet ír haza: Ha még egyetlen egy esélyem van, hogy visszafogadtok engem, akkor, amikor a vonat jön a faluhoz, a falu szélén van egy nagy diófa, tegyetek oda fel egy fehér kendőt. Jön a vonat, benne a fiatalember, izzad, tördeli a kezeit, nem mer kinézni az ablakon, pedig már majdnem odaértek. Akkor megkéri az utazótársát: Legyen szíves itt jobbra kinézni, lesz itt egy nagy diófa, nézze meg, van-e rajta egy fehér kendő? Odaér a vonat, és az utazótárs felugrik: Fiatalember, tele van a fa fehér kendőkkel!

Mert vár az Úr, és még mindig esélyt ad. Szeretne téged igazzá nyilvánítani és megtanítani vele járni. Szeretne szabadlábba helyezni, felmenteni. Elfogadni téged. — Adja Isten, hogy így legyen!

Befejezésül egy verset olvasok fel. Egy francia szerző írta, bizonyos Michel Quoist: Szabadíts meg, Uram, önmagamtól

Uram, hallod-e a szómat?

Kegyetlenül szenvedek,
Önmagamba zártan,
Magam foglyaként.
Csak a saját hangomat hallom,
Már csak önmagam sorsát látom,
És csak a szenvedés kísér utamon.

Uram, hallod-e a szómat?

Szabadíts meg a testemtől, amely csupa vágy, csupa éhség; amit csak meglát megszámíthatatlan szemeivel, amit csak széttárt karjaival megérinthet vagy átölelhet, mindazt birtokba szeretné venni, hogy mértéktelen étvágyát kielégítse.

Uram, hallod-e a szómat?

Szabadíts meg a szívemtől, amelyet duzzadásig feszít a szerelem, de amikor úgy vélem, hogy már határtalanul izzik bennem a szeretet lángja, akkor veszem észre tehetetlen dühvel, hogy másokon át is csak önmagamat szeretem!

Uram, hallod-e a szómat?

Szabadíts meg az eszemtől, amely megmámorosodott önmagamtól, egyéni ötleteimtől, új meglátásaimtól, és nem tud párbeszédbe kezdeni senkivel, mert csak a saját hangjára figyel fel.

Egyedül unatkozom;
Fárasztom,
Megvetem
És megutálom magam
Mióta rút, szennyes bőrömben fetrengek, mint egy beteg, ágyának égető lepedői között, s menekülni szeretnék.

Minden silánynak, csúfnak, fénytelennek látszik...
Mert önmagamon át igazán semmit sem láthatok meg.
Kész vagyok gyűlölni minden embert s az egész világot...
Dacból..., mert nem tudok szeretni senkit.

Szeretnék járni, szeretnék útra kelni egy más ország felé...
Tudom, hogy létezik az ÖRÖM: láttam felragyogni mások arcán;
Tudom, hogy csillog a FÉNY: láttam felcsillanni mások szemében.
De még nem szabadulhatok, Uram, mert szeretem s egyben
gyűlölöm börtönömet.
Mert önmagam börtöne vagyok,
S szeretem önmagamat,
Szeretem, Uram, s egyben utálok...

Saját otthonom kapujára nem találok már, Uram.
Mevakultam húzom-vonom magam,
A kezemmel emelt meredek falakba: saját határainba ütközöm,
Megsebzem magam,
Fáj ez a seb.
Nagyon fáj, de igazában senki sem tudhatja ezt, mert senki sem tér be hozzám.
Egyedül vagyok, egészen egyedül.

Uram, hallod-e a szómat?

Mutasd meg házam kapuját,
fogj kézen,
tárd ki a két szárnyat.
Mutass az Útra.
Az ÖRÖM és a FÉNY ösvényére...
De, Uram, hallod-e a szómat?

— Meghallottam kiáltásodat, Gyermekelem,
És szánlak szívemből.
Már oly régóta lesem lezárt zsaluidat, nyisd ki, tárd ki azokat:
a Fényem majd megvilágosít.
Már oly régóta állok tehetetlen lelakatolt ajtajaid előtt:
Nyisd ki, s ott találsz a küszöbön.

Várlak, és a többiek is várnak,
De neked kell ajtót nyitnod;
Ki kell lépned házad kapuján.

Miért akarsz önmagad foglya maradni?
Szabad vagy!
Nem ÉN zártam rád az ajtót.

Így nem is nyithatom azt ki...
Te tartod egyre bereteszelve mindig...

Imádkozzunk!

Édesatyánk! Köszönjük, hogy az Úr Jézus Krisztus által kopogtatsz a szívünk ajtaján. Ahogy hallottuk is ebben a versben: tele vagyunk önszeretettel, kétségbeeséssel, közben önimádattal. Mindennel, ami távol tart tőled. Kis híja, hogy engedünk, azután meggondoljuk magunkat: kevés kellene még, és őszintén vallanánk a bűneinkről, de nem merjük megtenni. Kellene egy kicsi a bizalomból, Urunk, de még mindig nem merünk bízni benned, hogy te vagy az öröm forrása, sőt teljes öröm van tenálad, és a te jobboldon gyönyörűségek mindörökké.

Köszönjük, hogy láthatjuk ezen a héten Pál apostolt. Láthatjuk, hallhatjuk az ő szabad szívét, bizonyágtételét. Nem fél senkitől, nem törődik semmiféle váddal, mert megigazult emberként élhet. Mert tudja, hogy te megbocsátottál neki, igazsá nyilvánítottad őt, a gazembert, a Krisztus-gyűlölőt és üldözőt.

Köszönjük, Édesatyánk, hogy nekünk is van esélyünk. Köszönjük, hogy ez az este és ez a hét ezért volt. Kérünk, halld meg a szónkat. Hisszük, tudjuk, hogy hallod, s valóban ott állsz a szívünk előtt.

Kérünk, tölts be önmagaddal, légy életünk Ura, megtartója, felszabadítója. Hadd legyen igazi forrásunkká a te szereteted. Örömforrássá, amely ki nem apad, mert így jelentetted ki igédben: Örökkévaló szeretettel szerettél minket, azért terjesztetted ki reánk a te irgalmasságodat.

Áldunk, Édesatyánk, és kérünk: segíts, hogy senki ne legyen, aki kis híján elvész, aki majdnem keresztyénné lesz, hanem hadd legyünk mindnyájan gyermekeiddé, örömteli követőiddé.

Az Úr Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgass meg és munkáld bennünk mindazt, amit áldott szeretettel elkezdted.

Ámen.

6.

Csak Ő tud mindent az örökségedről

Alapige: ApCsel 26,28-29.

Agrippa így szólt Pálhoz: „Majdnem ráveszel engem is, hogy keresztyénné legyek!” Pál pedig így válaszolt: „Kérem az Istentől, hogy előbb vagy utóbb nemcsak te, hanem azok is, akik ma hallgatnak engem, olyanná legyenek, amilyen én is vagyok e bilincsek nélkül.”

Imádkozzunk!

Sok-sok jótettedért dicsérünk, Édesatyánk, örökkévaló Isten. Száma nincsen, felsorolhatatlan, megszámlálhatatlan, mit tettél már eddig is értünk. És mi mégis — megvalljuk őszintén — olyan sokszor belenehezülünk a sárba. Csak lefelé nézzük, azt vesszük észre, ami nincs, ami hiányzik.

Könyörülj rajtunk, Édesatyánk, hogy ezen az estén tudjunk rácsodálkozni mindarra, amit készítettél a tieidnek. Azoknak, akik megbíznak a te Fiadban, az Úr Jézus Krisztusban, hadd lássuk a lelki, a fizikai és minden értelemben vett kincseidet, ajándékaidat, és hadd ébredjen bennünk hit, bizalom és hála, hogy egész életünk igazi hálaadás legyen, a te szent neved dicsérete. Ne kesergő szívvel, ne a világ rohanásában éljünk, hanem újra és újra elcsendesedve, megállva előtted, megköszönve, hogy szeretsz, megköszönve, hogy ismersz minket, és mégsem vetsz el magad elől.

Kérünk, mennyei Atyánk, hogy légy itt közöttünk most is. Köszönjük mindazt, amit eddig a szívünkre helyeztél, köszönjük, hogy a te igéd él, üzeneted ma is aktuális. Kérünk most is, olyanok is, akik keresnek téged, olyanok is, akik már régebben veled járhatnak, szólj hozzánk.

Légy itt Szentlelkeddel, eleven igével, élő szóval ajándékozz meg minket, és mi nagyon hálásak vagyunk neked, hogy itt lehetünk. Az Úr Jézus nevében kérünk, hallgass meg.

Ámen.

Igehirdetés

A XX. század elején egyszer egy farmer vett egy kis földet valahol az Egyesült Államok középső vidékein. Keményen dolgozott rajta évtizedekig, s éppen hogy megélt. Nem termett igazán a föld, nagyon kemény volt. Leélte az életét, már készült arra, hogy egyszer el kell mennie, mikor megjelentek nála az olaj-

kutatók. Kiderült, hogy a földje alatt hatalmas olajmező terül el. Nem tudott róla. Szegényen, kiszolgáltatottan végigharcolta az életét, s közben hatalmas kincsnek volt a birtokosa.

De jó lenne, ha nem így élnénk! Ha nem így tölténénk el a földi vándorutat, hogy nem tudunk róla, milyen nagy ajándékot készített Isten nekünk, minek és kinek vagyunk az örökösei és örökösársai. Gürcölünk, küszködünk, forintot forintra rakunk, kesergünk, panaszkodunk — s a világ leggazdagabb emberei vagyunk, ha hiszünk Jézus Krisztusban.

Itt az elején egy másik példát is hadd említsek. Egy fiatal házaspár a II. világháború alatt nagy szegénységben élve egyszer csak szembesült azzal, hogy nincs tüzelőjük és jön a tél. Eszükbe jutott, hogy a város másik részében van egy rokonuk. Elmentek hozzá és elmondták: Nem tudjuk, mi lesz velünk! A rokon gondolkozott egy kicsit és azt mondta: Itt ez a kulcs, menjetek el ide és ide, ott van egy telek, és ott van egy nagy rakás fa, azt nektek adom!

Mit gondoltok, hogy ment haza ez a fiatal pár? Szökdécselve! Boldog örömmel, hogy van tüzelőjük. És mit gondoltok, mennyit láttak ekkor a fából? Egy szálkányit sem! Semmit nem láttak még, de hittek a rokonnak, és boldog örömmel mentek haza, majd mentek el arra a bizonyos telekre.

Beszélünk sok szép dolgról. Elméleteket megtanulunk, de amikor az életben dönteni kell: kesergek, vagy nem, hálát adok, vagy panaszkodom — ott méretik meg a hitem. Ott derül ki, mit is jelent, ha már elmondhatom: Isten gyermeke vagyok! Szabadlábba helyezett bűnös vagyok, megigazított ember — ahogy hallottunk róla a héten —, és aki még ezt nem mondhatja el, annak hadd hirdessük: Bár nem lesz rózsával végigszórva az életutad, ha Jézus Krisztus követője leszel, és a piros szőnyeget sem fogják eléd gurítani, de aki megismeri az Úr gazdagságát és szeretetét, az nem akarja ezt elcsereálni semmire sem! Sajnos a világban sok helyen van erre véres példa, ahol csak annyit kellene mondaniuk, hogy „megtagadom Jézust” és megmenekülnének, nem halnának meg, nem lennének tömegével mártírok ma élő keresztyének. Csak annyit kellene mondani: nem, Jézus nem kell, megtagadom. De nem mondják ki, hanem inkább belehalnak. — Adja Isten, hogy ilyennel ne kelljen soha szembenéznünk!

Remélem, nem hiszi senki sem, aki talán először van templomban, hogy ezek a mai mártírok örültek vagy fanatikusok. Nem, nem azok, hanem tudják, amit Pál apostol is tudott: olyan örökség az övék, amely mindent megér! Ezért nincs más út, akkor az életüket is leteszik, de az Úr Jézust meg nem tagadják. Őt nem akarják elveszíteni, mert Ő a mi igazi örökségünk, illetve mi az Ő örökösársai lehetünk! Ugyanazt az örökséget készítette el nekünk az Örökkévaló, mint amit Neki is elkészített.

A mai igeszakaszban, ahogy Pál fohászodik, tulajdonképpen ennek a hétnek a legfőbb óhajtását fogalmazza meg: „Kérem az Istentől, hogy előbb vagy utóbb nemcsak te — mondja a királynak —, hanem azok is, akik ma hallgatnak engem, olyanná legyenek, amilyen én is vagyok e bilincsek nélkül.” Minden azért történt, minden e cél felé törekedett, hogy te is Jézus Krisztus örökösársá légy. Olyan örökséged legyen, amely felülmúl minden elképzelésedet, és amely

átrendezi az életedet, amely békességessé tesz akkor is, ha sokkal kevesebbed van, mint másnak, és békességet ad akkor is, amikor mindenki kétségbe esik, mert neked elvehetetlen, győzelmes, csodálatos örökség van félretéve.

Milyen volt az apostol ott a helytartó, a király és a fényes kísérete előtt? Csakugyan Pál volt az irigylésre méltó ebben látszólag kiszolgáltatott helyzetben? Ő volt ott a gazdag? És a király, a római helytartó, az ezredesek, a királyné és a többi előkelőség? Egyértelműen Pál volt a leggazdagabb! Miért is? Azért, mert kincsei és öröksége abszolút függetlenek voltak. Amit Isten elkészített az Őt szeretőknak, a benne bízóknak, azok a kincsek abszolút függetlenek. A többieké mind függő gazdagság volt a politikától, a gazdaságtól, a természeti erőktől, az emberi erőszaktól, jó- és rosszindulattól. Abszolút kiszolgáltatottak a leggazdagabbak is.

Elmondok egy megdöbbentő élményemet, ami nem olyan régen esett meg velem. Amikor Óbudán szolgálhattam, az óbudai hegyek között meglátogattam egy-két gyülekezeti tagot, s meglepődtem, micsoda „erődök” vannak ott. Az erőd szót azért használom ezekre a kertés házakra, mert a kerítésük olyan tömör és vastag volt, akár egy erődé. — Senki magára ne vegye, ha esetleg ilyen házban lakik... Vajon kitől-mitől félnek ezek a nagyon gazdagok? Ők tudják, de abban biztos vagyok, hogy nem kellene félniük, ha Pálhoz hasonlóan a Krisztus gyermekei lennének.

A világ gazdagjai függő gazdagságban élnek, mondhatjuk: ezer és ezeregy dologtól. Vannak, akik már azt rebesgetik, hogy némi pénzügyi manipuláció után akár a dollár is összeomolhat, mint tartalék valuta. Nem tudom, ha meglátjuk, meglátjuk. Ha nem, nem.

Pál mit mondott? Így ír: „Tudok szűkölködni és tudok bővölködni is, egészen be vagyok avatva mindenbe, jóllakásba és éhezésbe, a bővölködéssel és a nélkülözéssel egyaránt. Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.” (Fil 4,12-13) — Mindenre van erőm, és nem függök igazán senkitől és semmitől, csak az én megtartó Jézus Krisztusomtól. Senki mástól. Mert akár hisszük, akár nem, a leghetetlenebb helyzetekben is van megoldása. És erre százával, ezrével lehetne mondani példát, amit már hívó emberek átéltek. Amikor úgy tűnik, nincs megoldás, Nála akkor is van.

Csak egy személyeset hadd mondjak közbe. Pár évvel ezelőtt történt, hogy a régi kis, kb. 15 éves szolgálati mikrobuszon éppen egy esküvői istentiszteletre igyekeztem, és kigyulladt alattam. Ott voltam egy kereszteszódásban a város közepén, és égett a motorház. Kiugrottam, letettem a palástomat a fűre. Poroltó nem volt nálam, sajnos. Mit lehet ott csinálni? Imádkozni ott az aszfalton: Uram Jézus, segíts! — Akár hiszitek, akár nem, ahogy kinyitottam a szememet, egy fiatal presbiter állt mellettem. Laci! Te menj, csináld, amit kell, én elintézek mindent. Hívok tűzoltót. Itt a feleségem az autónkkal, kivisz téged a templomba. És néhány perc késéssel elkezdődött az esküvő. Mit és hogy mondtam, nem tudom, de az Úr ott volt. — És sorolni lehetne a példákat, mint jelent: örökösnek lenni. Isten gyermekének lenni.

Ezzel együtt is benne van a pakliban — ahogy ma szoktuk mondani —, hogy van, amikor az Úr nemet mond. Vannak kérések, amire nemet mond. De ha már

tudod, hogy mennyire szeret téged, akkor azt a nemet is el tudod tőle fogadni. És fogadd is el! Engem is erre tanít, hogy amikor nemet mond, azt is elfogadjam.

„Megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket” — olvassuk a János 8-ban. Megismeritek azt az igazságot, hogy Isten szeretetéből éltök minden pillanatban. Ez az igazság, és ehhez képest minden körülmény és minden befolyásoló tényező „csak jelenthet” — ahogy a katonaságnál mondtuk annakidején.

Pál örökségének védelmezője a tér és idő Ura. „Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből. Az én Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből.” (Ján 10,28-29)

Nagyszerű felfedezés, amikor megérti az ember, hogy a mi örökségünk és minden, ami igazán számít, és ami el fog kísérni bennünket az örökkévalóságba, — Krisztusban, Krisztusnál van. Nem a zsebemben. Nem nálam. Ez nagyszerű hír, mert Ő nem veszíti el! Tőle nem lehet ellopni. Ő nem fogja elkótyavetyélni. Nem fog vele értelmetlenül dicsekedni, mint esetleg én dicsekednék, ha nálam lenne. Nincs nálam, de az enyém! Ez igaz egyébként a megigazulásunkra, igaz voltunkra, és bizonyos értelemben a megszentelődésünkre is. Krisztusban van a mi örökségünk, és ez fantasztikusan jó hír. Ő vigyáz rá, tőle soha senki nem tudja elrabolni. A te nevedre tette félre, ha hiszel benne.

Pál azt is tudta, hogy egy olyan közösség tagja, amely felett sátáni erők sem győzedelmeskedhetnek. Nemhogy a király, a római helytartó, vagy akár Néroró császár — sátáni erők sem győzedelmeskedhetnek. Így mondta ezt az Úr Jézus: „Én ezen a kősziklán építem fel egyházamat, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta.” (Mát 16,18). Sokan félreértik, és sajnos félre is magyarázzák ezt az ígét. Ezen a „kősziklán” — itt Jézus egyértelműen önmagára utal, nem Péterre. Pál is Krisztust nevezi ama kősziklának. (1Kor 10,4) Jézus Krisztuson épül fel az anyaszentegyház, és az egész közösséget Ő tartja meg. A Krisztusra épülő, a hittel ráépülő közösség maga az Egyház bibliai értelemben, minden jelző nélkül. (vö.: Ef 2,20)

Az egyház, ahogy a Biblia beszél róla, az a Krisztus népe. A Krisztushoz megtértek, az újonnan születettek serege. S ez az egyház legyőzhetetlen! De ennek garanciája megint csak nem bennünk keresendő. Ő az egyház megtartója, ezért a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta. „Ti Istentől valók vagytok, gyermekeim, és legyőztétek őket, mert nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki a világban van.” — írja János apostol első levele 4. részében. Pál szavaival: „Ti pedig Krisztus teste vagytok, és egyenként annak tagjai.” (1Kor 12,27). Ez az összetartozás, ami mindennél mélyebb és mindennél örömtelibb. Ez is a mi örökségünk része, hogy a Krisztus-testnek tagjai lehetünk egyen-egyenként.

Nemrég egy gyülekezeti kiránduláson, amikor egy dunántúli kis faluban megálltunk valamit megnézni, odajött a kisbuszunkhoz egy férfi. Láttam, hogy külföldi és valamit akar. Az ember bizalmatlan, mert annyi minden történik a világban. Láttam rajtam, hogy gyanakodva fürkészem, vajon mi is a szándéka. Erre közelebb jött, és a kisbusz hátulján rámutatott a halra. Aztán felemelte a

kezét, megmutatta a gyűrűjét, és azon is hal volt. Vagyis: Testvér! Németül egy kicsit gagyogott, aztán én is visszagagyogtam, és elmondtam: turista vagyok, nem tudok segíteni. De mégis olyan jó érzés volt! Valami különös melegség futott át rajtam, amikor kiderült, hogy testvérként jött oda hozzám. Aki átélt ilyet, az tudja, mit jelent ez. — Hogy mindenki értse: a hal egy ősi keresztyén szimbólum. A hal annak a mondatnak a kezdőbetűiből áll össze, amely így hangzik: Jézus Krisztus Isten Fia Megváltó. Görögül a kezdőbetűket összeolvasva kijön a hal szó, innen származik a jelkép. De a lényeg: Amikor láttam a férfin, hogy megvallja keresztyén hitét, minden bizalmatlanságom elszállt!

Örökség, csodálatos örökség, hogy egy olyan nép tagja lehetsz, amely akkor is megéli az összetartozását, ha a tagok a földi életben soha nem találkoznak többé! S bár nem tudtam segíteni, hálát adtam Istennek a találkozásért, és imádkoztam a férfiért. Remélem megtalálta, amit keresett.

Pál bátran és bizalommal tekinthet az utolsó ítélet napja felé is — ez a következő, ami az ő örökségének és mindnyájunk örökségének része. Bátran és bizalommal tekinthet az utolsó ítélet napjai felé is, mert ugyanaz a viszonya hozzá, mint Urának. János első levelét olvastuk nemrég, és ott tűnt fel ez a mondat. (1Jn 4,17) „Abban lett teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizalommal tekinthetünk az ítélet napja felé, mert ahogyan Ő van, úgy vagyunk mi is ebben a világban.”

Hogyan áll Jézus az utolsó ítélet napjával? Jézus nem fél és nem retteg! S tudjátok miért nem? Nem azért, mert Ő amaz igaz Bíró, aki majd ott ítéletet hirdet. Igen, egyébként hisszük és valljuk: Ő amaz igaz Bíró! Ő elé fog állni az egész emberiség. (2Tim 4,8) De nem ezért nem fél. És nem is azért nem fél, mert Ő egyben uraknak Ura és királyoknak Királya. (Jel 17,14) Hiszem és vallom, hogy amit Pál a Krisztus-himnuszban leírt, be fog következni, vagyis amikor az Úr Jézus visszajön, akkor minden térd meghajol előtte, mennyieiké, földieké és föld alatt valóké, az egész démonvilág is, úgy, ahogy van, és minden nyelv vallani fogja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére. (Fil 2,10-11) — Fantasztikusak ezek a mondatok, de azt kell mondanom, hogy nem ezért nem fél az utolsó ítélet napjától, mert Ő a Bíró és Ő a királyok Királya, hanem azért nem fél, mert egyszer már félt! Egyszer sírt és szorongott. Így olvassuk a Lukács 22,44-ben: „Halálos gyötrődésében még kitartóbban imádkozott és verejtéke olyan volt, mint a földre hulló nagy vércseppek.”

Egyszer már sírt és rettegett, mivel elvállalta helyettünk a bűnünket büntető halált. A Gecsemáné kertjében akkor ott rettegett. De mert elvállalta, végigment rajta, és a mennyei Atya nem hagyta a halálban, hanem megdicsőítve hatalmát kihozta onnan, ettől kezdve Jézus Krisztus nem fél és nem retteg többé sohasem! Számára nem rettenet az utolsó ítélet napja, hanem egy nagy és abszolút igazságos igazságszolgáltatás napja!

Azt állítja János apostol, hogy mi ugyanígy állhatunk az utolsó ítélethez. A mi helyzetünk, a megmentettek helyzete, az igazságot nyilvánítottak helyzete, az újonnan született ember lelki helyzete, akinek a viszonya ugyanaz az utolsó ítélethez, mint Jézus Krisztusé! Ezt naponta meg kellene köszönnünk, és nem vol-

na szabad félni. Mert ha attól a naptól nem kell félni, akkor mitől kellene? Más szavakkal: „Ha Isten velünk, akkor kicsoda ellenünk?” (Róm 8,31)

Nem gondoljuk mi ezt végig — sajnos. Most újra átjárta a szívemet, hogy igenis el kell mondani, és otthon újra és újra át kell élni, hálát kell adni érte. Micsoda örökség örököse lehetek! Micsoda viszonyulás, hozzáállás, ami az én ajándékom mindenhez: betegséghez, egészséghez, szegénységhez, gazdagsághoz, jó és rossz sorshoz, szép napokhoz vagy akár az utolsó ítélet napjához ugyanúgy viszonyulhatok, ahogy az én Uram! „Mert én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig” — mondta Ő. (Mát 28,20)

Egyetlen áldozattal — így mondja ezt a Zsidókhoz írt levél — „örökre tökéletesekké tette a megszentelteket” (10,14), vagyis célba érkezettek, olyanokká, akik ebbe a helyzetbe érkeztek, ebbe a fajta viszonyulásba, ahol nem kell félni, mert igazán nincs mitől félni. Csak egy marad, hogy szent istenfélelemmel Őt imádjuk és magasztaljuk! Így mondja a 147. zsoltár: „Azokban gyönyörködik az Úr, akik az Ő szeretetében bíznak.” Ezeket nevezi istenfélőknek. Kik az istenfélők tehát? Akik az Ő szeretetében bíznak, és ehhez igazodnak!

Pál hitének és örökségének további része a mennyei hajlék, és az örök dicsőség. Így mondta ezt az Úr Jézus: „Az én Atyám házában sok hajlék van, ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is.” „Én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, nekik adtam, hogy egyek legyenek, ahogy mi egyek vagyunk... Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál.” (Jn 14. és 17. rész).

Mennyit áldoztál a hajlékodért? Szükséges, hogy valahol lakjunk. Kell, hogy valahol otthon legyünk ebben a világban. De úgy építesz, úgy tervezel, hogy tudod: neked örökkévaló hajlékod van? Mert akkor egy kisebb is elég, egy egyszerűbb, szerényebb is megfelel. A mennyei hajlék káprázatos lesz, ne félj! Isten nem marad adósod. Nem fogod úgy érezni magad: snassz, amit Ő készített neked a mennyben!

Egész földi életét Pál apostol felmentettként, elfogadottként, szabadlábra helyezettként élhette le — ahogy erről az előző estéken is hallottunk. Igaz volta, annak megállapítása nem a helytartótól, de még a római császártól sem függött. Így írja a rómaiaknak: „Mivel tehát megigazultunk hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által.” (5,1) Pál fogságban is valódi szabadságban élt. Olyan kincsek örököse volt, amelyekről kihallgatói álmodni sem mertek.

Most mindez minket kérdez. Vágysz-e arra, hogy te is így élhess? Pál szívből kívánta, hogy valamennyi hallgatója megtapasztalja ezt az életet, mindannak örököse legyen, aminek ő már örököse volt. Még egyszer idézem a 29. verset: „Kérem az Istentől, hogy előbb vagy utóbb nemcsak te, király, hanem azok is, akik ma hallgatnak engem, olyanná legyenek, amilyen én is vagyok a bilincsek nélkül.”

Gazdag, a mennyben örökös. Istentől megtervezett csodálatos lakosztálynak örököse.

Mit tehetsz te, mit kell tenned mindezért? Újra és újra a Biblia szívünkre helyezi. Ha így tesszük fel a kérdést, hogy az üdvösségért, az örökség elnyerése érdekében mit kell tenni, akkor mindig egy a válasz. Remélem, sokan tudjátok. Nagyon egyszerűnek tűnik, de ez is ajándék: hinni, hinni. Elhinni azt, amit Isten ígéje mond. Elhinni azt, amit a bűnről mond, úgy, ahogy mondja. Nem szépítve, nem elkenve, nem eltussolva, hanem megvallva. És elhinni azt, amit a váltságdíjról mond. Nem szörnyülködve, értetlenkedve, hanem elfogadva, hogy Krisztusnak szenvednie kellett. Miattam és miattad. És elhinni azt, hogy van megbocsátás, Isten szívében kész a megbocsátó szeretet. (Jer 3.)

A fehér szalagok, ahogy az egyszerű házaspár jelezte a tékozló fiának, amikor hazatért: Tele a diófa fehér szalagokkal. Jöhetsz haza, sőt gyere haza! Tudjuk, mit csináltál, hiányzik az a pénz, de nem érdekes. Tudjuk, hogy tönkretetted eddigi életedet. Nem érdekes. Gyere haza!

Hiszel-e Isten ígéjének, amit a bűnről, a váltságdíjról és a megbocsátásról mond? Hiszed-e, amit az örökségedről mond?

Az az Istennek tetsző dolog, mondja az Úr Jézus, hogy higgyenek abban, akit az Atya küldött (Jn 6,29). Ez az Istennek tetsző dolog. Ebből egy sereg dolog következik, de az majd a következő és mindenkori istentiszteleti alkalmak témája kell, hogy legyen. Immár mit cselekedjünk? Ha valaki itt és most hitre jut, akkor kérdezheti: mit cselekedjem?

Nem felejttem el, évekkel ezelőtt, amikor a Biblia éve volt, a megyei könyvtárban egy előadást kértek tőlem, magáról a Bibliáról. Elmondtam, amit Isten a szívemre helyezett, tudva azt, hogy világi környezetben vagyok, mégsem lehetett nyíltan evangelizálni, de az evangéliumot akartam elmondani a Bibliáról. A végén odajött hozzám egy fiatalember, rám nézett, és ezt mondta: Akkor most hogyan tovább? Megdöbbsentem, hogy vajon mire is gondol? És tényleg arra gondolt, hogyan lehetne Jézus Krisztusé! Heteken át jött, beszélgettünk, majd felnőtt konfirmációi előkészítőre jelentkezett. Ma már egy kis vidéki városban presbiterként szolgál. Dicsőség legyen érte az Úrnak!

Az az Istennek tetsző, hogy higgyetek abban, akit Ő küldött. Mert „akik befogadták Őt, azokat Isten felhatalmazta arra, hogy az Ő gyermekeivé legyenek, mindazokat, akik hisznek az Ő nevében.” (Jn 1,12)

Ha kész a szíved, és úgy érzed, segít egy imádság, elmondom itt közöttetek. Hiszem, hogy ha valakinek a szívét Isten elkészítette, akkor itt és most meghallgattatik. Ha már elmondtál hasonlót (van, aki ismeri ezt a fogalmat: megtérő imádság), akkor szeretettel azt tanácsolom, hogy vedd komolyan azt, amikor elmondtad. Az Úr nagyon jól hallotta és komolyan vette. — De ha mégis úgy érzed, hogy oda szeretnéd adni az életedet, s ezt komolyan gondolod, én lehajtott fejjel felolvasom ezt az imádságot, s te mondd magadban utánam.

Úr Jézus! Szükségem van rád! Köszönöm, hogy meghaltál értem a kereszten. Kinyitom az életem ajtaját, és elfogadlak téged, mint Megváltómat és Uramat. Köszönöm, hogy drágán megfizettél bűneim bocsánataért, és örök életet

szereztél nekem. Foglald el az életem trónját, és formálj olyanná, amilyen akarod, hogy legyek. Ámen.

Amikor hazamész most, kérd az Urat, hogy szóljon hozzád! Ne a füleddel akard hallani, ne a szemeddel akard látni, hanem a szíveddel hallgass Rá. Kérd, hogy szóljon hozzád a Biblián keresztül. Ha még nincs rendje a bibliaolvasásodnak, akkor kezd el a János evangéliumánál. Olvasd csendesen, felfelé figyelve. S ami megszólít belőle, vedd úgy, hogy azt az élő Isten neked üzenté. Aztán gyere a gyülekezetbe, hogy hívó, segítő testvérekre és saját szolgálatodra rátalálj!

Nemrég egy 17 éves gimnazista lány e-mail-en megkeresett, hogy szeretne beszélgetni velem. Hallott egy igehirdetést, és kérdései lennének. Megbeszél-tük, eljött és ezzel kezdte: Laci bácsi, szeretnék megtérni! Megdöbbsentett, de egyben nagy örömet okozott. Szó szót követett, s végül azzal váltunk el (a végén mindketten imádkoztunk), hogy bízattam: kérj üzenetet, kérj igét az Úrtól! Ő mondja el neked, mit gondol a bűneidről, mennyire szeret, és hogy az Övé lehetsz!

A lány elment, és este tíz órakor jön egy sms. (Modern idők!) Ezt most felolvasom.

„Itthon újra imádkoztam, és sikerült letennem a bűneimet. Az is igaz, hogy a Biblia rengeteg olyan igét hozott elém ma, amire szükségem volt. Három ige fogott meg nagyon. (Ő csak a helyeket írta, de én most olvasom):

Fil 3,13-14: „Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, de egyet teszek, ami mögöttem, van azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért.”

Zsolt 145,18: „Közel van az Úr mindenkihez, aki hívja. Mindenkihez, aki igazán hívja.”

Mik 7,19: „Újra irgalmas lesz hozzánk, eltapossa bűneinket, a tenger mélyére dobja minden vétküncet.”

Így folytatódott még a kis üzenet: és eszembe jutott egy régi hittanos dal: az „Ó mily csodás isteni szeretet”.

Igen, aki hittel az Úr Jézushoz fordul, az ma is átéli: „Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is. Örökösei Istennek, és örököstársai Krisztusnak, ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk. Mert azt tartom, hogy a jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghoz, amely láthatóvá lesz rajtunk.” (Róm 8,16-18)

Tudod-e, hiszed-e, hogy mi-minden van félretéve neked, hogy minek vagy az örököse? Szívből kérem és kívánom Istentől, hogy előbb vagy utóbb mindazok, akik ezen a héten hallgatták az igét, olyanná legyenek, amilyen Pál is volt bilincsek nélkül, amilyenek lehetünk ingyen kegyelemből hit által: Fogságban is szabad örököstársai a feltámadott Úr Jézus Krisztusnak!

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk! Olyan csodálatos, amikor egészen személyesen megszólíts minket. Köszönjük, hogy lehajoltál hozzánk ezen a héten, igehallgatókhoz és igehirdetőhöz. Elkészítetted a napi üzenetet.

Hálát adunk, Urunk, hogy ma arról az örökségről szóltál, amely kibeszélhetetlenül drága és csodálatos. Elvehetetlen, amely nem függ senkitől és semmitől. Sem a világtól, sem más erőktől.

Hálát adunk, Urunk, hogy lehet hozzád jönni hittel, lehet tőled kérni szót, üzenetet, amely egészen személyesen eltalál. Hisszük és valljuk, Urunk, hogy ma is úgy cselekszel, ahogy régen: a te igéd újonnan szül.

Köszönjük, hogy a hit is a te ajándékod. Köszönjük, hogy ha ma valaki elmondta ezt a rövid imádságot, azt nemcsak hallottad, hanem meghallottad és meghallgattad.

Kérünk együtt egymásért. Amit elkezdted bennünk, vidd véghez, Urunk. Mindnyájunknak szükségünk van arra, hogy megtisztuljunk. Mindnyájunknak szükségünk van arra, hogy hitünk erősödjön és gazdagodjon, hogy egyre inkább gyümölcstermő életet élhessünk. Ne görcsösen és szomorúan járjunk ebben a világban. Ne úgy, mint a világ, hogy mindenben panaszkodik, semmi sem elég, hanem hadd éljük meg, amit Pál így ír Timóteusnak, a barátjának: „Bizony nagy nyereség az istenfélelem megalégedéssel.”

Hadd legyünk ilyen megalégedett, boldog emberek. Hiszen megajándékoztak vagyunk, végtelenül gazdagon.

Áldunk ezen a héten a keresztert, az Úr Jézus áldozatáért, a kibeszélhetetlen váltságért, amelyért te eltörlöd bűneinket. A tenger fenekére süllyeszted, a hátad mögé veted, és róluk többé meg nem emlékezel.

Hálát adunk Lelkedért, aki munkálkodik az igével együtt, hiszen az ige és a Lélek teremt bennünk mindent, ami örökkévaló. Kérjük, Urunk, hogy fogd a kezünket, s vezess az úton tovább. Te szólj hozzánk, és te tarts meg minket, ahogy megígérted: „Íme, tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”

Ámen.

A Bp.-Pasaréti Református Egyházközség rendszeres alkalmai

Istentisztelet: vasárnap 8.00 és 10.00, csütörtök 18.00
jeltolmácsolás: vasárnap 10.00

Evangélizáció: a hónap utolsó előtti vasárnapján 18.00

Úrvacsora: a hónap utolsó vasárnapján

Bibliaórák:

Női: kedd 10.00 és 18.00

Férfi: kedd 18.00

Családos: 3 csoport váltakozva – szombat 17.00

Házaspáros: 3 csoportban hetente szerda 17.30 és 18.00

Fiatalfelnőtt: vasárnap 17.00, kedd 18.30, szerda 18.00, péntek 18.00

Ifjúsági órák: szombat 17.00, vasárnap 17.00, 2 hetente szerda 18.30

Imaközösség: csütörtök 17.00

Kóruspróba: csütörtök 19.00 - 20.45

Gyermekalkalmak:

Gyermek-istentisztelet: vasárnap 8.00 és 10.00

Gyermekmegőrzés a vasárnapi és ünnepi istentiszteletek alatt

Gyülekezeti hittanórák: csütörtök 16.30

Iskolai hitoktatás a Budenz úti, Fenyves úti, Filler utcai, Szabó Lőrinc,
Virányos, Palotás Gábor, Zugligeti úti iskolákban

Óvodai hitoktatás a Zugligeti, Mesevár és Gesztenyés-kerti óvodában

Lelkészi hivatal nyitva tartása: Hétfő - péntek 9-13 óráig

Könyvajánlat

Cseri Kálmán: Ami történni fog (A Jelenések könyvének mai üzenete)
Miért engedi Isten?
Felismerték Őt
Mi van a halál után?
Vak voltam – most látok
Gyógyító beszélgetés
Zákeus
Öregem is gyümölcsöző (Bővített kiadás)
Emberek a kereszt körül (Harmat Kiadó)
A kegyelem harmatja (Harmat Kiadó)
Miatyánk (Átdolgozott kiadás) (Harmat)
A négyküllős kerék (Immánuel Kiadó)
Uram, hogy lássak!
Ki a mi Istenünk?
Foltozni, vagy átöltözni?
Szeressétek egymást!
Mit hoz a jövő?
Isten kérdez
Jónás
Pál életútja
Jósáfát
„Amikor eljött a pünkösöd napja...”
Mit ünnepelünk húsvétkor?
Minek az ünnepe karácsony?
A Törvény betöltése...
Újonnan kell születnetek
A házasság válságai
Mit tanít a Biblia a szenvedésről?
Noé Istennel járt
Fölkelvén hazament
Hogyan ad Isten győzelmet?
Tudom, kinek hittem (Kálvin Kiadó)
Református hitünk (Kálvin Kiadó)
Pál apostol (Kálvin Kiadó)
A Tízparancsolat (Harmat Kiadó)
Fürödj meg és megtisztulsz (Harmat Kiadó)
József (Harmat Kiadó)

Horváth Géza:	Hét üzeneted érkezett!
Földvári Tibor:	Jézus imádságai Kísértés
Varga Róbert:	Jónás könyve Kik a boldogok? Sámson Lázár feltámasztása
Dr. Sípos Ete Álmos:	Igazat adsz-e Istennek... Ne félj, csak higgy!
Ifj. Alföldy-Boruss Dezső:	Taizé a Biblia mérlegén
Farkas Jánosné:	Sasszárnyakon Most már látok
Hatvani Margit:	Istentől lett ez hit által
Dizseri Eszter:	És beszéld el fiaidnak...
Becsei Tamás:	Természetgyógyász voltam
Paul Humburg:	Az örök kiválasztásról Egy nemes jellem
Alfred Christlieb:	Felülről való hatalom De én imádkozom
Dr. Pálhegyi Ferenc, Dr. Gusztos Erzsébet, Varga Róbert, Dr. Tóth Tamás, Dr. Örley Judit:	} Rólatok, értetek, nektek (3. kiadás)

